

12e JAARGANG N° 30 -- 7 OCT. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

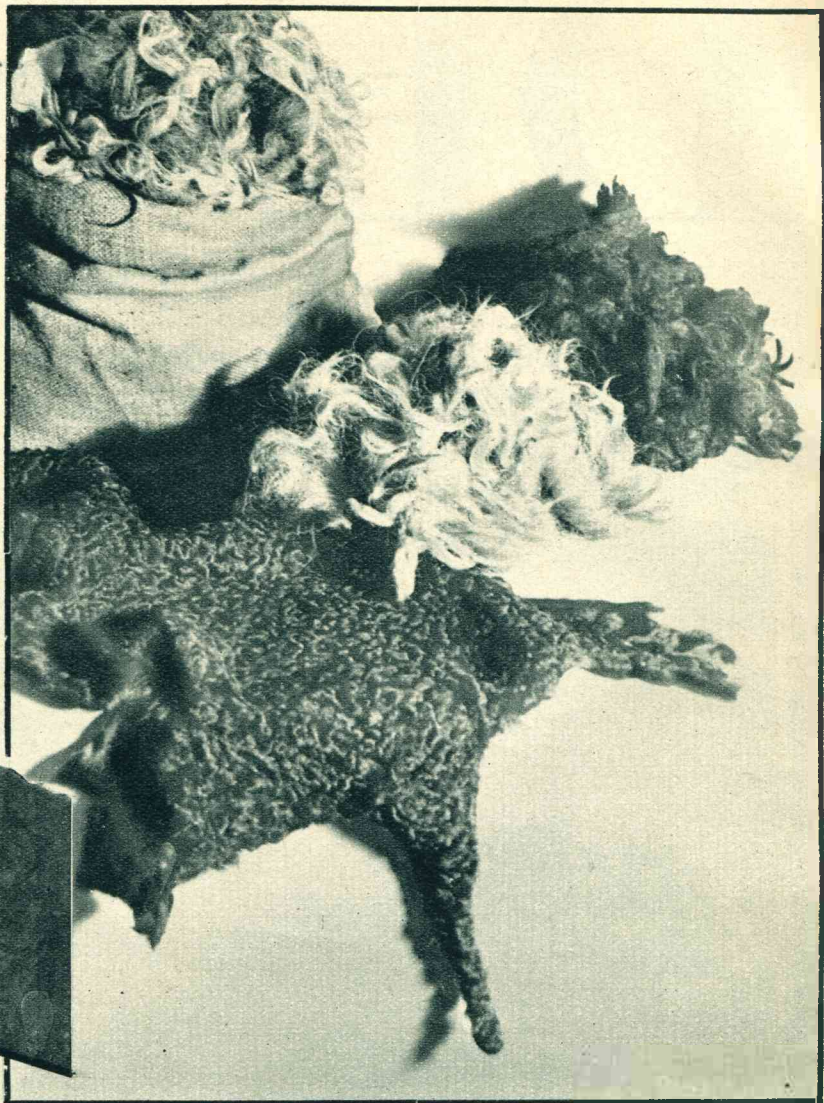

LA ARGENTINA

DANST DONDERDAG IN DEN STADSSCHOUWBURG

'n Warme, fraaie
en kostbare dracht.

De vacht
van het
Karakulla-lam.

Karakulla-ram.

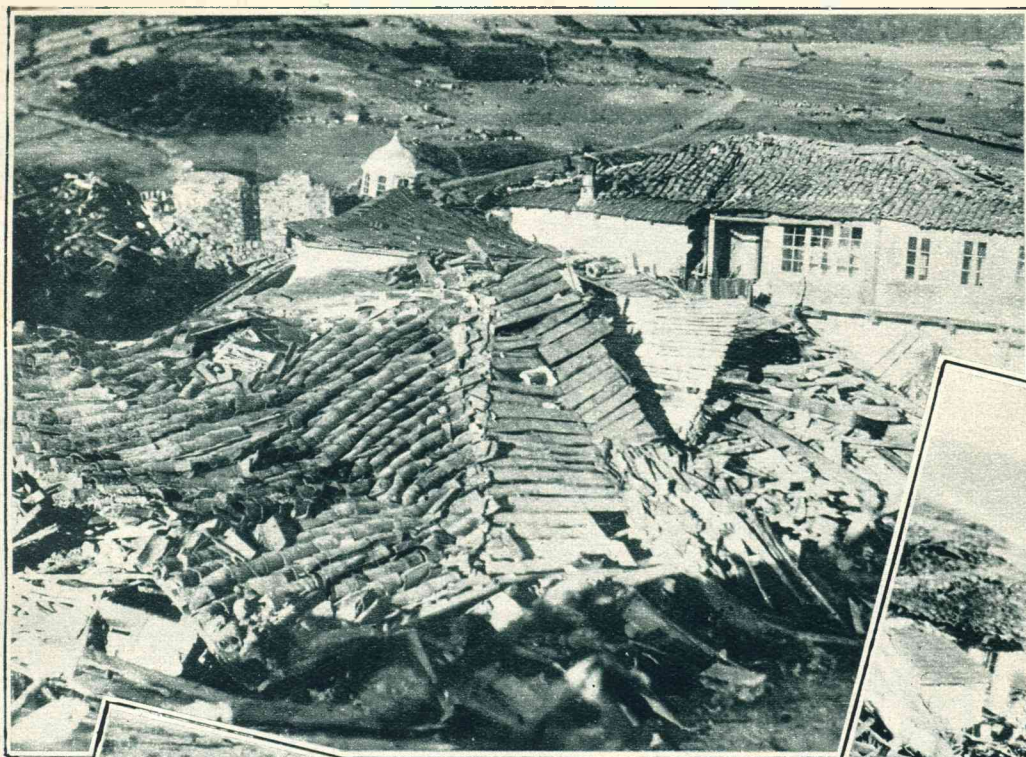
Het lam, dat
geslacht wordt.

Persianer

Het echte Persianer bont is een kostbare dracht, vandaar dat er een heele namaak-industrie bestaat. Het Karakulla-lam, dat in Voor-Azië, in het gebied van Bucharra, wordt gevonden, levert het beroemde bont. Als het twee dagen oud is, wordt het geslacht, en de wollige huid van het jonge dier wordt van zijn lijf gestroopt om verwerkt te worden tot mantels, moffen en kragen. Of de dames zich allen bewust zijn van de wreedheid, waarmee het verkrijgen van dit fraais gepaard gaat?

BUITENLANDSCH NIEUWS

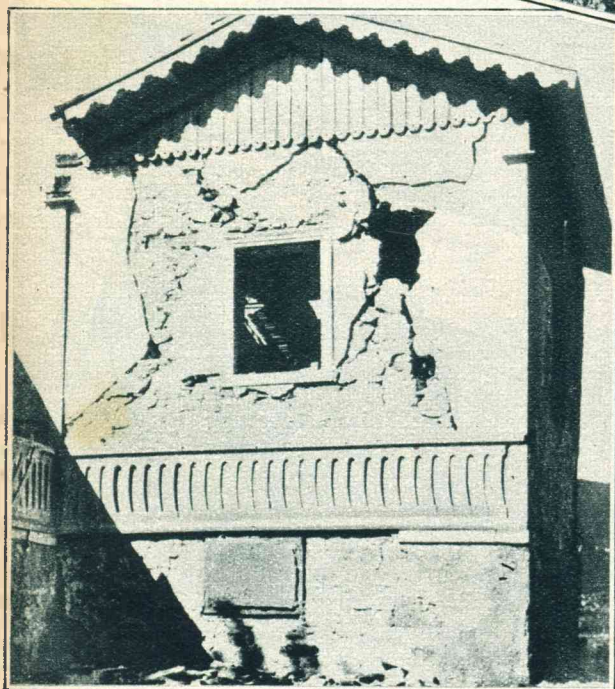
Een zware aardbeving teisterde Grieksch Macedonië, het Noordelijk gedeelte van Griekenland. Vermoeste huizen te Stratoniki.

De trieste aanblik van een volkomen vernield zeedorp.

Bewoners zoeken tusschen de puinhoopen naar hun bezittingen.

Het eenige huis in het stadje Terras, dat is blijven staan. Men telde hier meer dan honderd doden.

Te Rome is het nieuwe Mussolini-stadion gereed gekomen. Aan het einde van deze maand zal het plechtig in gebruik worden genomen.

EEN VOGEL-PARADIJS

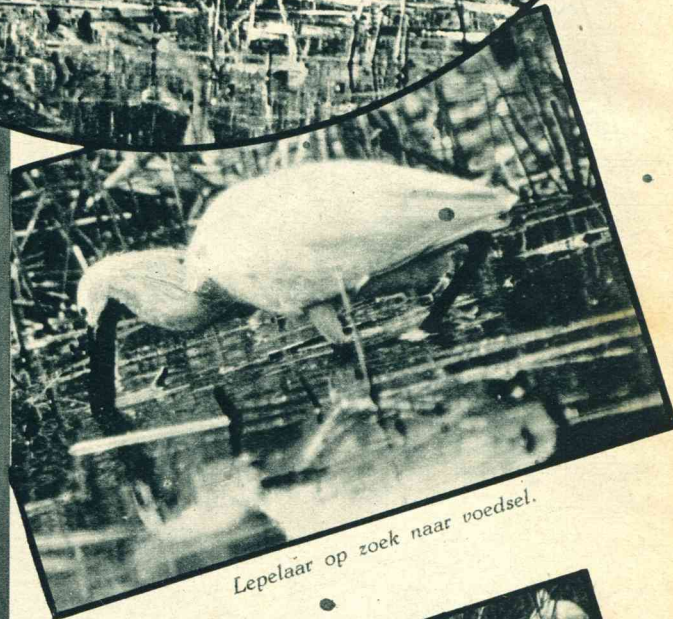
De grenswijziging, welke na den oorlog tusschen Oostenrijk en Hongarije tot stand kwam, had tot gevolg, dat het Neusiedlermeer — een Hongaarsch gebied — aan eerstgenoemden staat werd toegewezen.

Daar het meer in een heerlijke omgeving ligt en vanuit Weenen gemakkelijk bereikbaar is, behoeft het niet te verwonderen, dat het weldra een drukbezocht plekje werd voor de duizenden, die in de week niet in de gelegenheid zijn om de groote stad te ontvluchten, en dus den Zondag gaarne aan de boschrijke oevers van het overigens niet zeer heldere meer doorbrengen.

Ofschoon honderden er des zomers ieder week-end kampeerden, kon het gebeuren, dat een uit ornithologisch oogpunt belangrijk feit door de vele natuurvrienden onopgemerkt bleef. Aan den bekenden Oostenrijkschen ontdekkingsreiziger Dr. Bernatzik komt de eer toe, aan de oevers van dit meer een wetenschappelijke „vondst” te hebben gedaan, die in de kringen van vakgeleerden groot opzien baarde.

Dr. Bernatzik las, terwijl hij in het hartje van Afrika op expeditie was, in een tijdschrift, dat de lepelaar in Midden-Europa

Lepelaars op hun nest. — Een grijze reiger op den voorgrond.

Lepelaar op zoek naar voedsel.

Lepelaars bouwen hun nest. Op deze foto ziet men duidelijk hoe groote rietstengels de vogels gebruiken, terwijl de vorm van hun snavel laat zien hoe zij aan hun naam komen.

Een schaar lepelaars, die juist van het nest opvloog. In tegenstelling met de reigers, die slechts bij paren vliegen, verplaatsen deze vogels zich bij heele vluchten.

ONTDEKT

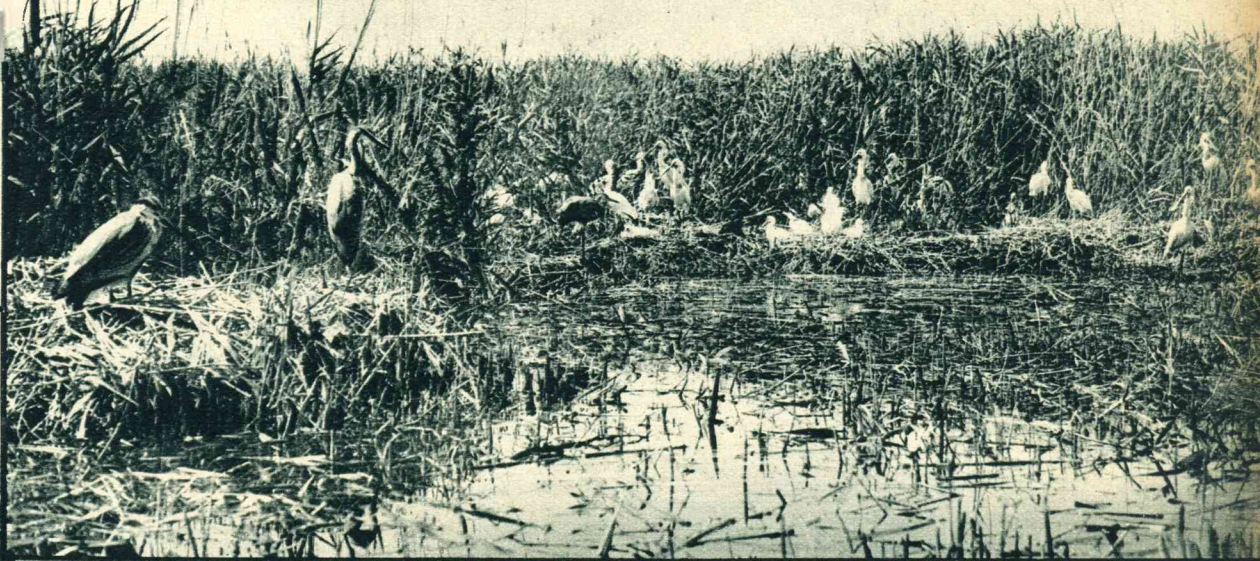
De plaats waar Dr. Bernatzik de vogels het eerst bemerkte.

Een onder hoge rietstengels verborgen broedplaats van lepelaars.

Een oude lepelaar keert op het nest terug. Jongen storten zich op hem om gevoederd te worden.

Jonge lepelaars op het nest.

uitgestorven zou zijn. Uit zijn jongensjaren herinnerde de geleerde zich, dat hij deze fraaie vogels, alsmede tal van zilverreigers, vaak bespied had (de Neusiedlersee was toenmaals nog geen door menschen bezocht oord) en hij besloot zoo spoedig hij in 't vaderland terug zou zijn een onderzoek in te stellen. Toen hij bemerkte, dat 't meer inmiddels een vacantieoord was geworden, vreesde hij te vergeefs op zoek te gaan. Maar na een moeizamen en ontzaglijk veel geduld eischenden tocht door riet en moeras gelukte het hem 'n broedende lepelaars-kolonie te ontdekken, juist aan dat gedeelte van den oever, waar moeras en veen zich drie kilometer diep uitstrekten — en

waar de menschen veiligheidshalve niet kwamen. In zijn opvouwbare kano lag Dr. Bernatzik weken lang te loeren op de vogels. Toen deze eindelijk met zijn tegenwoordigheid vertrouwd waren geraakt vlogen zij rustig af en aan en kon de ontdekker met behulp van de apparaten, die hem in Afrika ook reeds zulke goede diensten hadden bewezen, de prachtigste opnamen maken.

Niet alleen trof hij aan de Neusiedlersee een kolonie van meerdere honderden lepelaars aan, hij ontdekte tegelijkertijd, dat een 60-tal zilverreigers, welke men in de Duitsche landen eveneens voor uitgestorven hield, hier hun nesten bouwden en hun jongen grootbrachten.

Onnoodig te zeggen, dat de mededeeling van Dr. Bernatzik, welke van overtuigend foto-materiaal vergezeld ging, de wereld der geleerden met verbazing vervulde. De pogingen, die hij aanwendde om de broedplaatsen op de lijst der natuurreservaten genoteerd te krijgen, waardoor zij wettelijk beschermd zouden zijn, mislukten. Maar het is de oprechte wensch van den ontdekker, dat de menschen in de toekomst deze zeldzame vogels evenmin zullen weten te bereiken, als in het verleden het geval was.

Zoo worden de kleinen gevoederd. De jonge lepelaar haalt met zijn nog weeken snavel zijn diner uit den krop van den ouden.

Ter herinnering aan den schrijver Israël Querido werd door enkele zijner vrienden een gedenksteen geplaatst in den gevel van het huis aan de Goudsbloemdwaarsstraat waar hij de Jordaancyclus schreef. Wethouder Boekman bevestigt een krans boven de gedenkplaat.

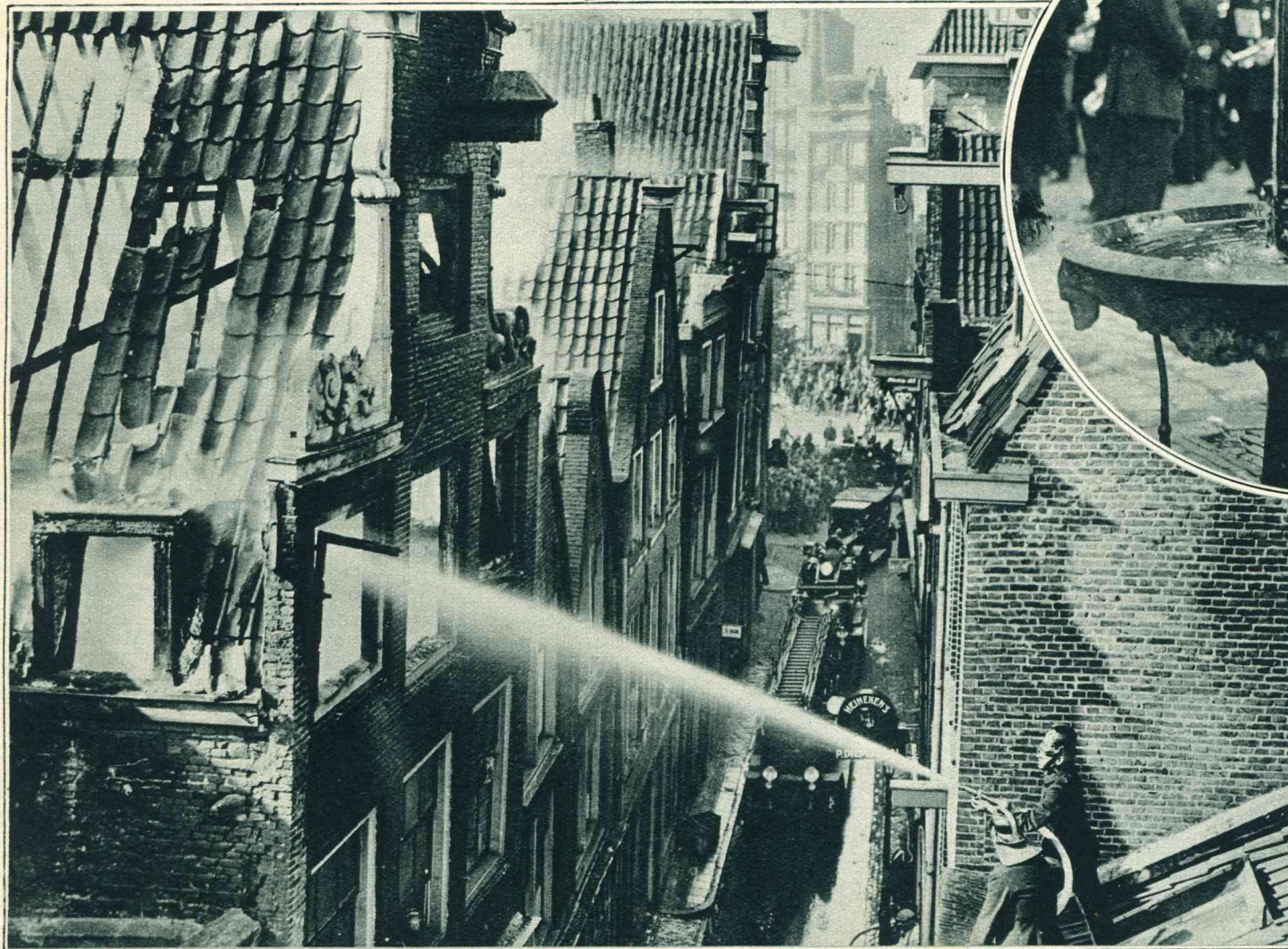
De bond van Amsterdamsche Dilettanten-Muziekverenigingen hield Zondag ondanks den stroomenden regen een muzikdemonstratie door de straten van de hoofdstad. De postharmonie voorop.

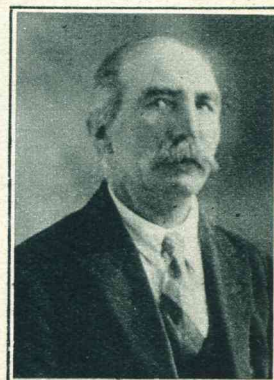
De eerste liefhebbers verrichten hun muzikalen arbeid vol toewijding

Uit Amsterdam

Een brand, die veel gevaar voor de omwonenden opleverde, brak uit in een onbewoonbaar verklaarde woning aan de St. Jacobstraat. Van de daken der tegenoverliggende huizen bestreed de brandweer het vuur.

De dorstige saxophonist.

De heer P. Spelde, die 47 jaar werkzaam was bij de Gemeente-reiniging, gaat dezen dienst met pensioen verlaten.

Hans Albers als clown, een creatie, die wij tot nog toe niet van hem zagen.

QUICK

Quick is een clown van het zuiverste water, die door zijn persoon en zijn optreden in het bijzonder de leden van het vrouwelijk geslacht voor zich inneemt. Op 'n goeden avond verliest hij zijn hart aan een dame, die in de loge zit. Hij is idolaat van haar en bij een toevallige eerste ontmoeting, nu niet als clown, stelt hij zich aan haar voor als den directeur van het theater. Het meisje vindt den vriendelijken directeur leuk, maar... zij aanbidt den clown Quick en niemand anders. Zij heeft meerdere aanbidders, waaronder zelfs den directeur van 'n

De verliefde Quick kust zelfs de hand van het bemoderde wezen. Liefde is misschien ook kleurenblind.

Als een vrouw zich leelijk maakt, is het een bewijs, dat zij zich mooier aan 't maken is.

Het einde van 't lied (gebruik bekend).

„Heil-Anstalt“, maar niemand is in staat Quick uit haar gedachten te bannen. Quick zelf is wanhopig en tenslotte stelt hij haar een dronkelap als Quick-in-burger voor. Het meisje is woedend, doch dan ontmoet zij den echten theater-directeur en gaat zij zich afvragen, wie dan de haar bekende „namaak“ is. En zoodra een vrouw gaat twijfelen, kan men er zeker van zijn, dat zij niet rust, alvorens die twijfel is opgeheven. Bij de eerste vertooningen in Berlijn had deze UFA-film zeer veel succes, waarschijnlijk wijl zij tot de Erich Pommer-productie behoort en Robert Siodmak de regie voerde, doch meer waarschijnlijk wijl de populaire Hans Albers en Mejuffrouw Harvey de hoofdrollen speelden.

OCTOBERLUCHTEN

Herfstzon over de Brouwersgracht.

De dingen, die wij doen

door

A. M. C. v. d. Regge

Een man op straat zong schor en ironisch:
„Snert op Maandag,
kool op Dinsdag,
soms een kippetje of kalkoen,
maar het is de biefstuk van oud Engeland
die ons groote dingen laat doen.”

Christopher vroeg zich af, of de kool er eigenlijk niet meer verantwoordelijk voor was — daar kool den laatsten tijd een grooter deel van zijn menu had uitgemaakt dan biefstuk. Het was kool voor en kool na geweest. Werkelijk een voedsel, dat menschen ertoe zou kunnen brengen de raarste dingen te doen.

Maar... zoo was het niet in Engeland alleen. Over de geheele wereld deden de menschen rare dingen.

'n Vreemde overweging, die nog gecompliceerder werd door een visioen van een huis in Park Lane, een luxe-auto en spijsen, die niet in de verste verte geparenteerd waren aan kool. Dingen, die hij veracht en verafschuwde had. Nu leek alles anders. Het was alsof hij ze nu door het andere einde van een telescoop bekeek — of het 't goede of 't verkeerde einde was, wist hij niet. Het kwam waarschijnlijk, omdat hij zich zoo ontzettend flauw voelde, en niet in staat om geregeld te denken. Al een paar weken achtereenvolgend had hij zijn ontbijt overgeslagen en nu had Mr. Hulbert, zijn uitgever, hem zoo juist verteld, dat hij, Christopher Higgins, een rijk man zou worden.

De oorlog had alles, wat hij van zichzelf had gemaakt, tot niets herleid. Toen was de vrede gekomen, en deze had alles, wat de oorlog van hem

gemaakt had, voor onbruikbaar verklaard. Niets, dat stand hield. Zelfs Enid niet. Zij was het eenige lieve en mooie in zijn leven geweest — maar zij had hem in den steek gelaten. Hij verweet het haar niet. Het was niet meer dan natuurlijk, dat een meisje een jongen, die niet alleen geen betrekking had, maar er ook, om de een of andere eigennuttige reden, geen zoeken wilde, liet loopen.

Maar nu zij zien kon, wat hij gepresteerd had, zou ze hem wel weer in gratie aannemen. Er school een massa gezond verstand in haar kleine hoofdje; en in de armoedige voorstad, waar zij woonde, waren weinig of geen rijke jongens te vinden. Ze zou dus wel alles vergeven en vergeten.

Als een plotseling licht straalde een visioen van haar lief, blank en blozend meisjesgezicht op in den mist van een steeds zwaarder wordende hoofdpijn.

Rijk... heel rijk. Fabelachtig rijk... voor zijn doen tenminste.

Mr. Hulbert had het zelf gezegd, en Mr. Hulbert behoorde niet tot het soort, dat graag de buitensprookjes van een ander overdrijft. Hij zat daar als een dikke Boeddha in 'n colbertje voor hem: minzaam, onpersoonlijk, onfeilbaar.

„Ik was er van 't begin af aan al zeker van. Ik heb een goeien neus voor dat soort dingen.”

Ouwe leugenaar. Christopher dacht aan hun eerste gesprek: den ongeduldigen, pedanten klank van zijn stem:

„Al die oorlogslectuur is afgezaagde kost, beste man. Geen mensch interesseert er zich nog voor wat de oorlog een ander heeft aangedaan — en zeker niet zoo'n poëtischen, onbruikbaren ezel als die held van jouw boek.” — En nu...

„Tienduizend exemplaren in een week. En wacht maar als ik mijn reclame-campagne begin! Uw toekomst is gemaakt, sir, en ik hoop, dat u niet vergeten zult, wie u gelanceerd heeft. De meeste schrijvers schijnen dat maar al te graag te vergeten.”

En zoo voort. Christopher woude met z'n hand door zijn borstelig zwart haar en beefde als een geschrokken paard.

Hoeveel had Michael Arlen niet gemaakt? Ongelooflijk. En nu hij, Christopher Higgins, die zoo bitter arm was geweest, dat hij niets te eten had gehad tot de Regeering hem was gaan vetmesten voor de groote slachting. Een oogenblik sloot hij zijn oogen. Auto's — buitenhuizen — juweelen voor Enid — Enid zelf — een smoking — 'n bibliotheek met al de boeken van de wereld — tijd om te denken — tijd om te schrijven — oesters — champagne — hotel-portiers, die eerbiedig tegen hun goud-gegalonneerde pet tikten. Een kaleidoscoop van allerlei dingen — de droom van 'n arm weeskind, dat den hemel ziet.

En zijn volgende boek al gekocht en uitgegeven: om zoo te zeggen, nog voor hij het geschreven had. Hij was pas vijf en dertig — stond nog aan het begin van alles.

„Laten we het nu over de persoonlijke publiciteit hebben,” opperde Mr. Hulbert. „Dat is een ding van groot gewicht. Die schuilnaam kan me niet bijster bevallen. Christopher Higgins zou veel

beter zijn geweest. Die naam is zoo gewoon, dat hij buitengewoon wordt. En dan publiceeren we, hoe u zich om zoo te zeggen uit de goot hebt omhooggewerkt en in den oorlog het Victoria-kruis hebt verdiend, want dat hebt u toch, niet?"

„Nee, een ander kreeg het!" antwoordde Christopher zonder bitterheid, en meesmuilde.

„Enfin, dat komt er minder op aan. U hebt den heelen oorlog meegemaakt. De menschen houden van zoo iets. Uw heele uiterlijk, als ik het zoo zeggen mag..."

Hij zweeg taktvol, en Christopher, die juist opkeek, zag zichzelf weerkaatst in den grooten spiegel, die achter Mr. Hulbert's bureau hing, waarschijnlijk om zelfingenomen auteurs te laten zien, hoe zij in werkelijkheid waren. En als altijd voelde hij een verwonderden afkeer van die norsche, stugge, onbeholpen figuur. Hij wist, dat hij anders was, dan hij eruit zag; niemand zou willen gelooven, dat de schrijver van „Die zaaien en die oogsten" dit uiterlijk had.

„Ik weet, wat u bedoelt," antwoordde hij. „Ik zie er niet uit als een gentleman. Dat ben ik ook niet, en zal het waarschijnlijk ook wel nooit worden. Maar mijn boek is goed, nietwaar? Het volgende zal nog beter zijn. En dat is de hoofdzaak. Het feit, dat ik iets geschreven heb, dat het publiek graag leest, geeft den lezers nog niet het recht in mijn leven te wroeten, of om alles aan de groote klok te hangen. Laat mijzelf er buiten, alstublieft. Ik vraag alleen om rust, en de middelen om te kunnen leven."

„Zeker, zeker, natuurlijk," suste Mr. Hulbert. „Onbekendheid heeft zijn voordeelen. Ik voor mij ben van meening, dat men een auteur moet lezen en niet zien. Maar in uw geval... Maar zooals u zegt, dat is uw zaak. Nicholas Nicholas zal ongetwijfeld de gekste veronderstellingen en praatjes in het leven roepen: het valt zoo onmiddellijk op, dat het een schuilnaam is. Tusschen twee haakjes," (hij graaide tusschen de correspondentie en haalde een getypten brief te voorschijn, dien hij Christopher overhandigde) „hier heb ik een amusant gevalletje voor u. Er schijnt zich nog iemand voor den schrijver van uw boek uit te geven. Een van mijn reizigers heeft er vijf exemplaren op verkocht aan een dorpsbibliotheekje."

Het kwam misschien door ondervoeding — maar toen Christopher dien brief gelezen had, voelde hij zich vuurrood en vreemd-angstig worden als een betrapte dief. Eén verward moment vroeg hij zichzelf af, of hij misschien niet de dief was, of hij het werk van den ander gestolen had, en of Mr. Hulbert dat wist, en leedvermaak in zijn ontsteltenis had.

„U... u denkt toch niet," begon hij.

Mr. Hulbert lachte hartelijk:

„Goeie hemel, nee, man, ik liet het u maar voor de grap lezen. Het is natuurlijk de een of andere idioot, die zich uw groeiende reputatie heeft willen toeëigenen. Zooiets gebeurt iedereen dag. U staat er natuurlijk verstoofd van — maar de menschen doen nu eenmaal ontstellende dingen."

Mr. Hulbert's kleine oogjes glinsterden.

„Wilt u, dat ik er werk van maak? 'n Proces? Dat zou een reuze reclame kunnen worden."

Christopher maakte een snelle, afwerende beweging.

„Alstublieft niet. Ik zou het afschuwelijk vinden. Maar ik zat te denken over dien man; wat kan hem daartoe bewogen hebben; wat drijft hem ertoe een proces te riskeeren?"

Mr. Hulbert haalde zijn schouders op. „Tracht er achter te komen. Misschien is het een interessant geval voor u. Wat de kans op ontdekking betreft — die is vrijwel nihil. Waarschijnlijk heeft hij niets bepaalds gezegd; alleen af en toe een zinspeling gemaakt en de rest aan de dorpspraatjes overgelaten. Als u wat langer in het vak was, zou het u absoluut onverschillig laten."

„Het laat me ook onverschillig. Maar dat neemt niet weg, dat het vreemd is, krankzinnig bijna."

„De menschen zijn vreemd," antwoordde de uitgever laconiek, „en een heeleboel zijn er inderdaad krankzinnig. Maar pieker er niet over. Geniet eerst maar eens een paar weken van uw succes. Ga naar buiten, het zal u goed doen. En begin dan aan uw nieuwen roman. Zoodra die af is, moet ik het boek hebben."

Even later stond Christopher op straat. Hij voelde zich flauw, en onwerkelijk als een geest. Hij wist niet eens, wat hij nu beginnen moest. Als hij naar

z'n hospita toeging en haar vertelde, dat hij schatrijk was geworden, zou ze hem niet gelooven. Ze zou hem om de achterstallige huur vragen en, stom genoeg, hij had heelemaal vergeten Mr. Hulbert een voorschot te vragen.

Nu kon hij niet meer teruggaan. Maar hij kon Enid een telegram sturen: haar vragen hem ergens te ontmoeten. Meteen bedacht hij zich weer. Hij zou maar wachten: een ring of een broche zouden het werk beter doen. Enid begreep zoo iets beter. Hij herinnerde zich, hoe bevreemd zij was geweest over het eenige gedicht, dat hij ooit voor haar geschreven had — beleedigd bijna, als had hij iets onkiesch gedaan. Maar voor een doos bonbons had zij hem haar liefste teederheden bewezen.

Toen greep hem plotseling een woedend verlangen aan om den man, die zijn naam en zijn boek trachtte te stelen, bij de keel te grijpen en hem te wurgen. Wat 'n gemeene streek; belachelijk! 't Idee, dat iemand Chris Higgins zou willen zijn! Als de vent eens wist, wie die beroemde Nicholas Nicholas in werkelijkheid was, hoe hij eruit zag, als hij wist van wat voor 'n afkomst hij was. 't Zou zijn verdiende loon zijn!

Chris Higgins betrapte er zichzelf op, dat hij liep te lachen.

De straatzanger had klaarblijkelijk een goeie neus. Hij rook succes van een onverwachten kant.

Hij hield met een familiair knipoogje Christopher zijn smerige pet voor.

„Hemel! Wat heb ik een honger," dacht Christopher.

Hij gaf den zanger zijn laatste kwartje. Hij was nu zoo rijk, dat het er niet meer op aankwam.

Christopher Higgins maakte plaats voor haar. Hij zette haar koffer in het net en deed het raampje wat meer toe. Hij deed deze dingen heel natuurlijk, doch zonder gratie, niet als een man van de wereld. Maar hij was dan ook geen man van de wereld.

Toen leunde hij weer in zijn hoekje en keek naar het drukke perron, terwijl haar diepe, melodieuze „Dank u" nog lang nadat hij haar tegenwoordigheid al weer bijna vergeten was, in hem naklonk.

Hij voelde zich vreemd in dezen eerste-klas coupé, vreemd in z'n keurige kleeren, en nog vreemder om het avontuur, dat hij tegemoet ging. Zelfs nu zou hij zijn gedrag niet hebben kunnen verklaren. Misschien dat er werkelijk woede in zijn hardnekkige nieuwsgierigheid schuilde.

De gedachte, dat er iemand was, die voorgaf zijn gedachten te hebben gedacht, liet hem niet met rust. Het deed in hem een zonderling beklemd gevoel van verwantschap ontstaan, alsof een onbekende broeder getracht had hem zijn erfenis te ontvreemden. Het was beroerd, maar toch deed het hem zich minder eenzaam voelen. Want hij was wanhopig eenzaam. Achteraf had hij het maar beter geoordeeld Enid niet te schrijven en haar ook niet het geschenk te zenden, dat den ouden band tusschen hen weer had moeten aanknoopen.

De trein gleed het station uit, een diep ravijn van grijs, vervallen huizen in. Van voren hielden zij wellicht nog eenige pretentie op, maar hier, onder den blik van naamlooze, onverschillige reizigers, gaven zij hun heele armoe bloot. Christopher kende ieder détail van hun miserie.

Het stemde hem bitter tegen de keurige, zelfgenoegzame voorstadjes, die nu volgden, en zelfs tegen den eersten akker, die z'n best deed groen te worden. Daarna volgden meer velden, boomen, rivieren, en tegelijk had hij het bevrijdend gevoel ontsnapt te zijn. Hij zuchtte diep, en rekte zich een beetje. En toen herinnerde hij zich beschaamd, dat hij niet alleen was. In het donkere, lawaaierige station was zijn medereizigster slechts een van de vele onbekende, onverschillige vreemdelingen geweest. Nu was het, alsof ook zij bevrijd was van iets, dat haar gevangen hield, en of zij nu pas het teere, doordringende parfum van haar persoonlijkheid verspreidde. Voor het eerst keek hij haar aan. Hij vond het aangenaam haar hand te zien, zooals die op haar opengeslagen boek lag — haar witte smalle hand, die fijn en toch sterk was.

En plotseling, den ring aan haar ringvinger ziende, schoot er een heldere gedachte door Chris Higgins' brein.

„Wie haar man ook is, of wat hij ook doet, zij doorgrondt hem; zij weet alles van hem." Een diepe terneergeslagenheid — iets als een smartelijke afgunst — maakte zich van hem meester.

„Zij is van een ander soort," dacht hij, aan zichzelf denkend. „Enid is mijn soort."

Hij bemerkte, dat zij zich bewogen had onder zijn vasten, onbewusten blik.

„Neemt u mij niet kwalijk..."

Dat maakte het natuurlijk nog veel erger. Alsof er werkelijk iets te vergeven was! Zij antwoordde niet, maar als hij haar had aangekeken, zou hij gezien hebben, dat haar gezicht een bijna lachende uitdrukking aannam. Doch hij keek strak naar buiten, op het punt om in huilen uit te barsten als een beschaamde jongen; de velden werden een brandende, mistig-groene vlek voor zijn oogen.

Bij het eerstvolgende station zou hij uitstappen. Hij wilde haar ontvluchten. Maar de trein stopte pas over een uur. Misschien was zij bang voor hem. Vrouwen waren dat dikwijls.

Verbeeld je, dat hij zich eens tot haar overboog en zei: „Ik ben niet de pummel, die u denkt, dat ik ben. Ik heb een boek geschreven, dat vol dingen staat, die ik zelf heb gevoeld en gedacht en die u zoudt begrijpen, die ons vrienden zouden maken." Ze zou ongetwijfeld denken, dat hij gek geworden was. Ze zou aan de noodrem trekken.

Er sprong een lichtje aan; dat beteekende een tunnel. Onhandig trok hij het raampje toe, en stootte tegen haar aan. Een gele mist en een hevig gerammel van metaal omving hem. Toen stopte de trein met een knarsend remgeluid. Licht en lawaai verdwenen in een zwarte, ontstellende stilte.

Christopher tastte naar het portier. Haar angst voor hem en voor de duisternis, die hen in deze nauwe, verschrikkelijke intimiteit omringde, sloeg hem met een panischen schrik.

Iemand met een lantaarn liep langs de rails en schreeuwde:

„Geen gevaar. Blijft op uw plaatsen." Het licht wierp Christopher's silhouet scherp tegen het raampje. Toen voelde hij haar hand op zijn arm.

„U doet beter te wachten," zeide ze enkel. „Als er een andere trein aankomt, zoudt u overreden kunnen worden."

Zwijgend nam hij weer plaats. In haar stem had niet de minste onrust geklonken. Zij was zelfs een beetje geamuseerd, verbeeldde hij zich. Na een oogenblik voegde zij eraan toe:

„Maar natuurlijk, als u eruit wilt gaan..."

Hij stotterde: „Ik dacht, dat u bang waart."

„Waarvoor?"

„Wel... voor... voor mij."

„Waarom voor u?"

Het was niet alleen de duisternis, die hem verblindde. Het was alsof het bloed tot in zijn oogen schoot. Nee, iemand van haar soort was nooit bang; die kon je niet uit haar evenwicht brengen, met niets; die bleef altijd zichzelf. Tenslotte zei hij met den eenvoud van z'n wanhoop:

„Ik dacht, dat u mij... voor 'n gemeenen kerel hield. Het was belachelijk van me te veronderstellen, dat u bang zoudt kunnen zijn."

Vreemd, hoe hij al de veranderingen in haar gelaatsuitdrukking als het ware voelde. Hij was er zeker van, dat zij nu glimlachte.

„Och, ik was ook wel een beetje bang, maar niet van u. Sinds ik in den oorlog ben geweest, heeft de duisternis altijd iets dreigends voor me gehad; het is dan altijd of ik in de verwachting leef, dat er iets vreeselijks zal gebeuren."

„Bent u ook in den oorlog geweest?" vroeg hij.

„Bij Leschelles, in een ambulance."

„Daar ben ik ook geweest; een paar dagen — in 1914."

„Zoo vroeg?"

„Ja."

„En u bent er door gekomen?"

„Min of meer."

„Min of meer," herhaalde ze. „Beteekent dat, dat u gewond bent geweest?"

„Op verschillende manieren."

Hij wist, dat het antwoord haar verraste. Hij kon voelen, dat zij er over nadacht, en toen zij sprak klonk haar stem warmer — een beetje heesch:

„Ja, er waren zooveel manieren, nietwaar? Die het minst opvielen, deden het diepst pijn. Niemand zal ooit kunnen begrijpen, wat er met sommigen onder ons gebeurd is. Niemand. Daar zijn geen woorden voor. Maar er bestaat een boek, dat u zoudt moeten lezen. Dat raakt het 't dichtste. Er staat een passage in over een soldaat, die den heelen nacht in een leeg loopgraaf ligt onder de

sterren — niet lichamelijk gewond, maar met een gevoel alsof hij gestorven is : alsof hij nooit meer tot het gewone leven zal kunnen terugkeeren dan als een arme schim."

Zijn hart klopte in zijn keel. Het deed zijn stem afschuwelijk trillen, maar toch slaagde hij er in, de laatste regels van die passage te citeeren. Hij voelde haar verwonderd zwijgen als iets tastbaars.

"Vreemd — dat u het ook gelezen hebt ; dat u het zoo hebt kunnen onthouden."

"Ik lees veel ; zoo veel als ik kan. Vooral nu ik er den tijd voor heb. Maar ik heb het zelf onderzonden, daarom..."

Hij zou het haar nu zeggen. De absolute duisternis maakte het mogelijk. Hij wilde, dat zij het wist, om den ruwen indruk van straks te doen wijken voor iets, dat levend en werkelijk was. Doch toen begon het licht aan het plafond weer te gloeien en werd sterker. Hij zag haar oogen en hun koele verwondering. En zweeg.

Langzaam zette de trein zich in beweging, bevoog zich door de schemering naar het volle zonlicht. Onwillekeurig trokken zij zich terug — vreemden nu zij elkander zagen. Maar zelfs zij kon zich niet meer geheel van het feit van deze korte intimiteit losmaken.

Het werd avond. De trein was van een expresse een lokaaltje geworden, dat goedsmoeds van het eene stationnetje naar het andere boemelde. Aan het eindstation rende een dikke, kleine chef langs de wagons en trok de deur van Christopher's coupé galant open. Doch niet voor Christopher.

"Een mooie avond om u welkom te heeten, mevrouw."

Zij stapte licht van de treeplank. "Ik ben blij weer thuis te zijn, Mr. Martin."

Christopher stond onhandig achter haar. Hij

wist, dat hij nu behoorde te verdwijnen, maar hij kon niet. Een oogenblik later keerde zij zich naar hem om, haar wenkbrauwen optrekkend met een blik van eigenaardige verwondering.

"Dus dit is ook uw woonplaats?"

Hij schudde het hoofd. "Slechts voor enkele dagen — voor zaken."

Zij glimlachte. "Dimchurch krijgt niet veel bezoekers. Misschien zullen wij elkander nog wel ontmoeten."

"Mijn naam is Higgins," blunderde hij, "Christopher Higgins."

Hij schaamde zich weer. Dat was heelemaal verkeerd. Zij verlangde heelemaal niet zijn naam te weten. Zij was alleen maar vriendelijk geweest. En die belachelijke naam! Waarom lachte zij er niet om, dan was het voorbij? Doch zij reikte hem ernstig haar hand, haar slanke, sterke hand.

"Goeden avond, Mr. Higgins."

Hij bleef haar nakijken, terwijl zij in de duisternis verdween. Een groote auto begon te werken en gleed zacht zoemend over den weg ; 'n oogenblik scheerden de lichten over hem heen. Toen stond hij weer in het donker.

Hij dacht : "Als ik van haar soort was, zou ik verliefd zijn geworden op die vrouw."

En omdat er toch niemand was, die ooit van deze groteske ongerijmdheid zou afweten, fluisterde hij hardop : "Ik heb haar lief."

De dorpsbibliotheek keek uit op het groene marktpleintje. In den gevel bevonden zich glas-inlood raampjes, die het koude licht van een enkel gaspitje weerspiegelden. Daarbinnen stonden rijen vuile hoeken, wat goedkoop speelgoed, een stopflesch met roze zuurtjes, en 'n oude dame in 'n zwart wollen japon, die over haar brilleglazen naar Christopher keek.

"Ja, het is inderdaad een erg mooi boek, mijnheer," zei ze. "Tenminste... men zegt dat het reusachtig verkocht wordt. Wij zelf hebben er vijf exemplaren van gekocht," ze lachte veelbeteekenend "maar daar hebben we onze speciale reden voor."

"Juist, en nu had ik graag, dat u me daár eens over inlichtte," antwoordde Christopher. "U moet namelijk weten, dat ik alleen hierheen ben gekomen om daar achter te komen. Iemand heeft me verteld, dat de schrijver hier woonde."

"Weten de mensen dat dan? Hoe is 't mogelijk, mijnheer? Het is een geheim — een plaatselijk geheim. Slechts een paar menschen weten het hier — heel toevallig. Captain Farquhar wilde niet, dat het bekend werd." Plotseling sloeg ze haar hand voor haar mond. "Daar, nou heb ik het al verklapt!" riep ze spijtig uit. "En ik heb nog wel plechtig beloofd..."

Christopher bladerde in zijn boek, dat hem vreemd oneigen leek.

"Wat geeft het, ik zou het immers toch te weten zijn gekomen. Maar ik dank u toch : het bespaart me veel moeite. Nu kunt u me evengoed ook de rest vertellen."

Hij had willen zeggen : vertel me van de vrouw, die ik liefheb. Het was krankzinnig, maar — had Mr. Hulbert het niet zelf gezegd — de menschen waren krankzinnig.

"'n Echte aristocraat," zei de oude vrouw, en ze keek Christopher aan alsof ze wist, dat hij maar 'n heel gewone man was. "Hij is maar een paar weken in den oorlog geweest. 't Was om z'n gezondheid, dat hij naar huis moest, vertelde men. 't Heeft hem bijna het hart gebroken : al zijn voorouders waren soldaat geweest. Hij wilde niemand meer zien. Maar nu hij dit boek heeft geschreven, zal het misschien wel anders worden."

(Wordt voortgezet.)

Oud grachtje te Naarden.

IN HET NEST

robe staat een gesneuveld soldaat, een onbekende natuurlijk, vergenoegd een Schlager te zingen. Vijf minuten tijd in een cabaret is idioot veel, veel te veel. Maar die vijf minuten zijn ook voorbij. Daar staat Herr Direktor al gekroond en buigt en lacht en praat en de tooneelmeester weet precies, dat er, zodra het woordje fabelhaft of entzückend daar aan den buitenkant uitgesproken wordt, gehaald moet worden.

Met het einde van de eerste scène: dan begint pas het spectacle achter de coulissen! In de paar enkele minuten, die de tafe-

Vijf minuten is zoo idioot veel tijd in een cabaret...

Vijf minuten voor het oegin der voorstelling. Een theaterdirecteur hupt en profond négligé in z'n kleedhokje. Een baardige kozak wandelt gearmd met een Volendamertje het smalle gangetje achter 't tooneel op en neer. Een stroowisch beweegt zich spookachtig naar den uitgang. Nog niets geen haast, alles gaat nog rustig en stil, bedaard zijn gang. Vijf minuten nog! Lieve hemel: vijf minuten zijn voor een cabaret veel, onmogelijk veel tijd. Een deur kiert open en een gezellig lachende kop met een soort overdreven diepen suikerzak kijkt er vriendelijk omheen.

„Psst! Sie photographieren? Knipsen Sie mich doch 'mal, es ist noch sehr viel Zeit bis Beginn der Vorstellung — ganze fünf Minuten! Bitte!“ Herr Direktor, nu langzamerhand in hemdsmouwen, teekent nog zielsgerust de dringendste post — nog volle vijf minuten! En in de garde-

Nieuwe schmink opleggen, kleeven vervisselen, in draf weer naar het tooneel terug — alles in minder dan twee minuten!

„Psst! Sie photographieren? Knipsen Sie mich doch 'mal, bitte!“

reelen scheiden, speelt zich een transformatie af, zooals men ze zelden op het tooneel vertoond krijgt. Een run naar de kleedkamertjes! Veel te ver! Vijftien, bijna twintig seconden, die zoo maar onderweg verloren gaan! Nieuwe schmink opleggen, kleeven verwisselen, in draf weer naar het tooneel: alles in minder dan twee minuten!

Uit de asch der gesneuvelde soldaten rijzen fideele Russische boerenkooplui op, die bij een bepaald woordje uit de moppen van Herrn Direktor vóór het gordijn reeds op het tooneel moeten staan. En wanneer de tijd al te kort is en twee minuten niet genoeg zijn om Servische waschvrouwen om

VAN DEN BLAUWEN VOGEL

te vormen in jodelnde Tyrolertjes, dan wachten de costumières maar vast achter de coulissen. Want twintig seconden heen naar de kleedkamers en nog eens twintig terug, dat is al meer dan een kwart van den kostbaren tijd!

Schrikt u maar niet zoo van de roerlooze gestalte, waar we in dat donkere gangetje over struikelen: die is pas in een volgende scène noodig; die kan ondertusschen best even 'n uiltje knappen.

Verwondert u zich ook maar niet, dat dat Nederlandsche kaasboertje daar zoo leutig met dien Engelschen matroos staat te keuvelen: dat vinden ze niet zoo moeilijk als 't ons wel lijkt; hun beider moedertaal is het Russisch en dat schijnt een buitengewoon vlotte en levendige conversatie mogelijk te maken.

Het tooneel is aan de achterzijde altijd een beetje eenvoudiger dan aan den voorkant. Het décor vormen slechts kale, ongeschilderde planken, die heel wat minder effectvol werken, dan men in de zaal zou vermoeden. De eerste maal ondergaat men het leven achter de coulissen als een chaos. Maar bij een tweede bezoek van hetzelfde programervaart men, dat diezelfde chaos zich tot in de puntjes hetzelfde weer herhaalt, zoo pijnlijk verzorgd, alsof hier de zorgvuldig ingestudeerde vertooning voor het publiek gegeven wordt.

„Warten Sie doch, Fräulein, unser Photograph hätte Sie so gerne photographiert!“ verbid ik een aardig Zwitsertje.

„Keine Zeit: jetzt erzählt der Conférencier schon, dass seine Frau einen Pelz besitzt: nach sechzehn Worten geht der Vorhang in die Höhe.“

Ja, nu begrijp ik, dat de chaos achter het tooneel nog een perfecter organisatie en discipline betekent, dan de scène, die de toeschouwer in de zaal te zien krijgt.

'n Nieuw nummer:
nog even 'n paar
laatste instructies.

Herr Direktor
is nu langzamerhand aan de hemdsmouwen toe...

Desnoods wachten de costumières maar achter de coulissen: twintig seconden heen naar de kleedkamers en twintig seconden terug — dat is te veel tijdverlies.

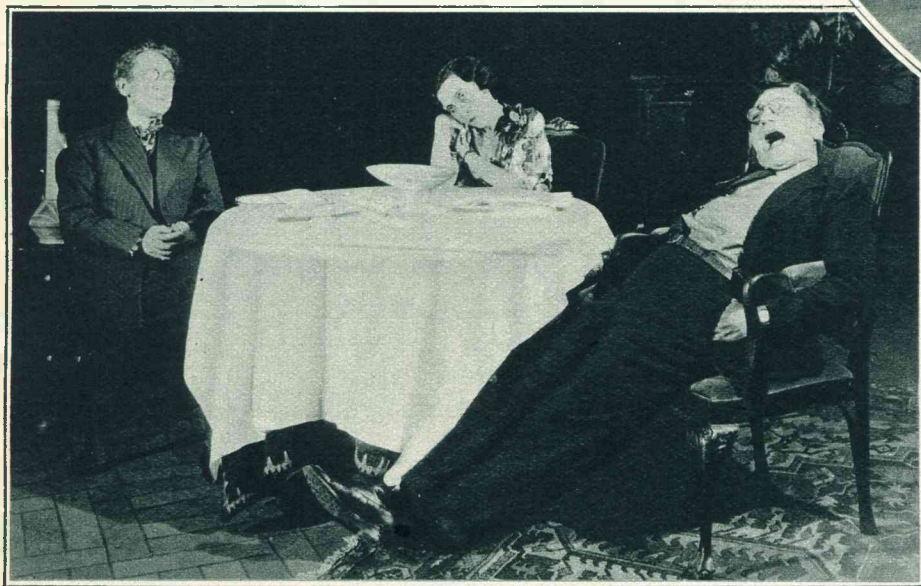
Kathe en de studenten van Heidelberg.

VAN DE PLANKEN

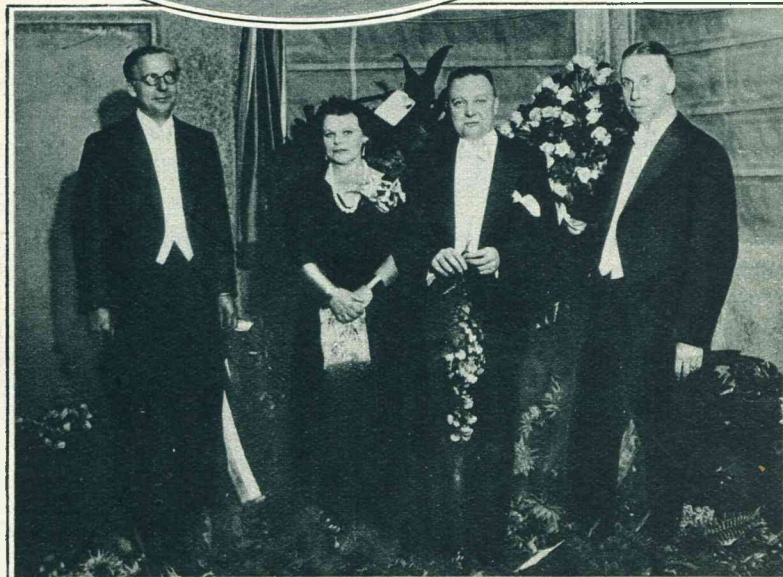
In Carré vierde de operettediva Beppie de Vries triomfen met de operette: „De Prins-student” van Sigm. Romberg. Dat het grootste gedeelte van het „publieke” enthousiasme de wederverschijning van Beppie de Vries betrof, behoeft geen nader betoog, daar de operette zelf alleen nog maar eerbied afdwingt voor haar grijze haren; al was zij dan ook in flonkerend nieuw costuum gestoken. De trage handeling is verdoezeld onder talloze, betrekkelijk onbeduidende capriolen, die de gerektheid van het gegeven nog aanmerkelijk accentueeren. Als muzikaal costuums- en kijkstuk valt er echter veel te waardeeren, niet in 't minst door de voortreffelijke koren en het dito orkest onder leiding van den kapelmeester Susan. Voor hen die onverhoopt nog niet mochten weten wat de Prins-student uitvoert, zij medegedeeld, dat deze prins van een zekeren staat op een zeker meisje in Heidelberg verliefd wordt en terwille van het heil van zijn land zijn liefde moet opgeven.

De verliefde Prins.

Het Schouwtooneel gaf in den Stadsschouwburg eene in vele opzichten verdienstelijke opvoering van „Jean de la Lune” een blijspel van Marcel Achard. Van links naar rechts: Ko Arnoldi, Else Mauhs en Jan Musch.

Mr. Merkelbach nam zijn afscheid als directeur van den Stadsschouwburg en werd bij die gelegenheid door vele tooneelartisten gehuldigd.

Als U er altijd naar verlangd heeft,
Uw haar eens met een goede
Shampooon te wasschen....

Wasch het deze week dan eens met het beste dat
de wetenschap kent: Silvikrin Shampooon.

In het prachtige, overvloedige schuim worden de
zwavelalbumosen, alsook Tyrosin en Tryptophaan
actief, die Uw haarwortels opwekken tot nieuwen groei
en die Uw haar dien diepen, rijken glans van gezond-
heid geven, welken U anders alleen door kunstmiddelen
verkrijgt. De roos verdwijnt geheel.

Koop nog heden een pakje (met gratis haarwater) en
onderga de sensatie van een haarwassching, waar-
naar U reeds jaren heeft verlangd.

Pakje voor 2
hoofdwasschingen
met gratis haarw.

15c

Pakje voor 6
hoofdwasschingen
met gratis haarw.

40c

Verkrijgbaar bij alle Drogisten, Parfumeriezaken en Kappers

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORE

DEN HAAG

Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Onze Ulsters zullen
dit jaar alles over-
treffen door:

lagen prijs,
afwerking
en pasvorm

18.-, 24.-, 30.-,
36.-, 48.-, 60.-

PEEK &
CLOPPENBURG

P&C

SOLIDER - BETER - GOEDKOOPER!

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELEN

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Su-
matra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek.
Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren
geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.
S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

De moderne
**Chromatische Harmonica
met pianoklavier**

is het mooiste instrument van den
tegenwoordigen tijd. Levering inclusief
kolfer door het geheele land. Ook op
gemakkelijke betalingscondities.

Vraagt catalogus No. 93
en inlichtingen bij de

N.V. HEES & Co. - HAARLEM
Kruisstraat 33

Coenhaven en Petroleum

en en Petroleumhaven

(Foto K. L. M.)

VROUWENLEVEN

Fluweel voor den winter

Wie modieus wil zijn kan in den komende winter profiteeren van den flatterenden warmen gloed van fluweel. Onze modeontwerpers hebben fluweel verwerkt voor avondmantels, voor korte jasjes, voor com-

Elegante namiddagjapon van bruin met beige gestreept fluweel.

Zwart fluweelen avondtoilet, geschikt voor verschillende blouses.

Fluweelen avondjapon met garneering van kolinsky om de korte mouwtjes.

wordt genomen dan die van onze foto, een gedistingeerd maar eenvoudig geheel vormen met een blouse in dezelfde kleur. Wordt de blouse in afstekende kleur genomen — bijv. wit bij zwart — dan is het geheel dadelijk meer feestelijk. En zoo kan een en dezelfde overgooier met verschillende blouses voor allerlei gelegenheden dienst

glad gehouden; de gedrapeerde halsafwerking is echter eender.

Dit avondtoilet kan dan getransformeerd worden in een meer eenvoudig namiddagtoiletje, door een ceintuur en een kraag van eenigszins donkerder tint, of van een lichtere tint — beige of wit — bij een donkere japon.

Het kraagje bestaat uit twee etages. De bovenste etage, in een opstaand boordje gevat, omsluit in eenigszins ruime ronding den geheelen hals. De tweede etage bestaat slechts uit 'n paar breede epauletten. De ceintuur, die men smal kan nemen, wordt opzij vastgestrikt.

De tweede transformatie bestaat uit een korte bolero met dubbele pofmouwtjes. De bolero heeft van voren 'n diepe V-vormige insnijding, welke de halsafsluiting van de japon te zien geeft. Tot sluiting heeft deze bolero 'n paar lange slippertjes, welke van voren even om elkaar worden gewonden als een ceintuur, even onder de bolero om de taille worden gelegd en op den rug worden vastgestrikt.

Als derde transformatie heeft deze japon dan nog een bolero-achtig schouderstuk met lange wijde mouwen. Het schouderstuk bedekt halverwege den rug en wordt van voren afgeschuind van den hals naar de oksels, zoodat, met uitzondering van 'n driehoekje bij de schouders, het geheele voorpand van de japon te zien komt. De halsuitsnijding wordt hier afgewerkt met 'n smal randje bont.

PAULA DEROSE.

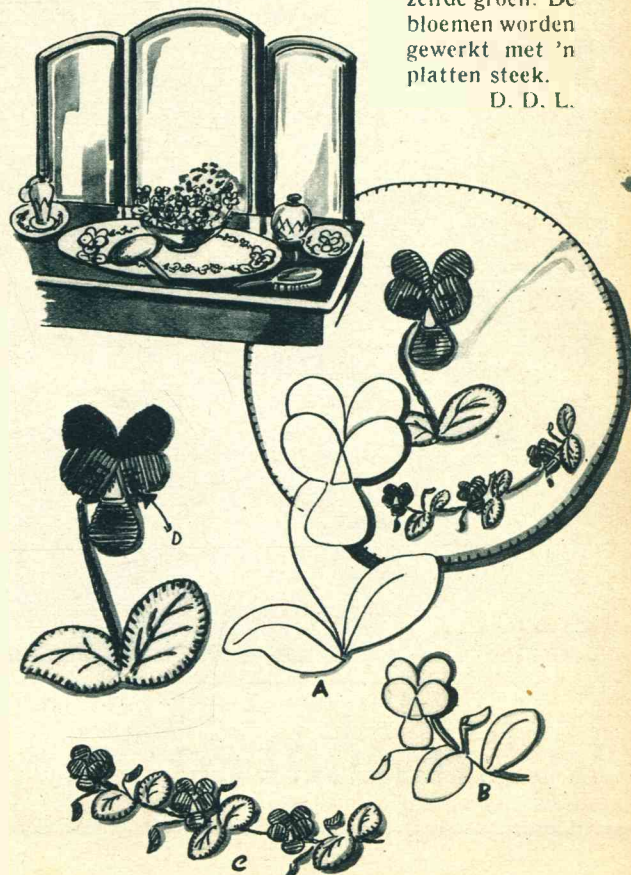
Kleedjes met een Viooltjes-motief

Een ovaal kleedje met bijpassende kleine ronde kleedjes voor uw toilettafel kunt u versieren met het viooltjes-motief; het ovale kleedje heeft aan beide kanten een groote viool, en een randje van kleine viooltjes. Het motief voor de groote viool ziet u op fig. A.

Fig. B. en C. geven u het takje viooltjes, welke we in een cirkel of een ovaal achter elkaar kunnen plaatsen, zooals in fig. A is aangegeven. Het hart van de bloem is hoog geel, twee achterste blaadjes mauve, twee voorste en onderste blaadjes zacht lila, met 'n paar steekjes in mauve voor de afteekening (zie fig. A.)

U kunt ook heel goed kleine kleedjes bewerken met een of twee groote violen, of 'n enkel takje van de kleine viooltjes; het blad is bewerkt met den knoopsgatensteek rondom in groen en een nerfafteekening van kettingsteken in hetzelfde groen. De bloemen worden gewerkt met 'n platten steek.

D. D. L.

plets, voor namiddagjaponnen en zelfs voor avondjaponnen, waarvoor nu een speciale nieuwe soort soepel transparant velvet in den handel is.

Een buitengewoon sierlijk nieuw modelletje is dat van onze eerste afbeelding van bruin en beige gestreept velvet. De wijze waarop de smalle streepen schuin, verticaal en horizontaal tegen elkaar ingezet zijn, vormt een charmante garneering, geheel en al verkregen door accuraten handenarbeid. De verdere versiering bestaat enkel uit een bruin lederen ceintuur met vergulde spijkertjes bezet.

Deze créatie van het Parijsche modehuis Martial et Armand zal ongetwijfeld velen onzer tot navolging inspireeren.

Onze tweede foto vertoont een avondtoilet dat ook bij meer gewone gelegenheden zou kunnen dienen. Want dit is weer een dier praktische nieuwigheden van onzen bezuinigingstijd: een japon die voor verschillende doeleinden bestemd kan worden. De fluweelen „overgooier” van goed materiaal zal, vooral wanneer hij iets korter

doen. De meer of mindere kostbaarheid van de blouse bepaalt de meer of mindere feestelijkheid van het geheel.

Door Parijsche modehuizen worden meer dergelijke transformations ontworpen. Een hoog opgeknipte zwarte rok, bijv. bij een wit bovenstuk met rug-decolleté. Daarbij een aparte bolero met korte mouwtjes. Deze bolero, van voren in punten over elkaar vallend boven de opgeknipte punt van den rok, bedekt alle wit, zoodat men, wanneer de bolero, die slechts een zeer bescheiden V-vormige halsuitsnijding heeft, in gebruik is, een elegante en stemmige zwarte japon heeft.

Een andere transformation bestaat uit een witte of zacht gekleurde eenvoudige avondjapon in den geest van de afbeelding op onze derde foto. Deze fluweelen japon met wijd uitvallende heupbanen, welke elegant aansluiten bij de puntvormige voor- en achterbanen, heeft om de korte mouwtjes een garneering van kolinsky.

Deze bontranden nu heeft de japon van onze transformation niet. De mouwtjes zijn hier geheel

Geoffry — Mijn Echtgenoot

Een juweel van een boek, een roman waarin liefde en haat om den voorrang strijden, 'n echte Moberly! U kent de werken van Moberly toch, nietwaar? De schrijver van onze succes-boeken. „De roman van een dokter,” „Als de appelboomen bloeien” en „Verworven geluk.” Welnu, we zeggen werkelijk niet te veel als we dezen roman een succes voorspellen minstens even groot als indertijd de genoemde boeken mochten verwerven. Het is daarom dat wij een ieder die met dit nieuwe werk wil kennis maken dringend aanraden ten spoedigste een exemplaar aan te schaffen bij den bezorger of agent van dit weekblad die **verplicht** is u onze premieboeken aan te bieden. U weet het, ingenaaid kosten deze boeken slechts **17½ cent**, in luxe-prachtband **70 cent**. Toezending per post geschiedt na ontvangst van postwissel, groot resp. **22½ of 80 cent**. In dezen roman bevindt zich 'n **prijsvraag, waaraan vele prijzen verbonden zijn.**

EEN KUS — EN EEN KLAP

Die oude tante heeft je dus toch te pakken gekregen?” Deze woorden, op zachten, spottenden toon tot mij gesproken, deden mij verschrikt opspringen. Ik keek in het gelaat van mijn vroegeren vriend. Ik had werkelijk niet gedacht, dat zijn knap gezicht zulk een onaangename uitdrukking kon hebben.

„Die oude tante en je lieve voorgd trachten aan onze gezellige uitstapjes een einde te maken,” vervolgde hij met een spotlach, toen ik op zijn eerste opmerking niet antwoordde, „en jij schijnt 'n vriend met het grootste gemak te kunnen verloochenen.”

„Dat is niet waar,” antwoordde ik verontwaardigd. „Ik verloochen geen vriend, maar ik ben ook niet van plan aan mijn voorgd ongehoorzaam te zijn. Toen mijn vader mij aan zijn zorgen toevertrouwde, hield dit tevens in, dat ik zou doen wat hij wenschte.”

„Wat een model-pleegdochter ben jij,” zei Douglas schouderophalend. „Ben je van plan je altijd zoo te laten leiden door zoo'n uitgedroogden voorgd?”

„Ja, altijd,” zei ik vastbesloten en boos. „Vader zou mij niet aan zijn zorg hebben overgelaten, als hij er niet van overtuigd was, dat hij een verstandig man voorhad. En er is volgens mijn meening geen reden, dat jij daar zoo boos om moet zijn.”

„O, neen?” Douglas lachte en kwam dichtbij mij staan. Tot op dat oogenblik was de afstand tusschen ons minstens eenige meters geweest. „Er bestaat alle reden toe om boos te zijn,” zei hij met schorre stem, terwijl hij zijn hand op mijn schouder legde, waarop ik niet aarzelde mij zoo spoedig mogelijk van zijn greep te bevrijden. „Je schijnt maar niet in te zien, dat ik — dat ik —” Hij zweeg plotseling.

„Nu — dat je —?” vroeg ik, hem koel aanziend. „Dat — dat ik je gezelschap zoo op prijs stelde,” eindigde hij, zeer onbeholpen naar ik meende. De spotlach was van zijn gelaat verdwenen en zijn blik was niet meer zoo boos.

„Het is niet mijn bedoeling, onze vriendschap geheel te verbreken,” zei ik, eveneens wat milder gestemd, nu ik zag, dat zijn boosheid verminderde. „Waarom zou ik daar van afzien? Doch Mr. Mordaunt heeft gezegd, dat hij niet wil hebben, dat

ik nog verder met jou zulke lange wandelingen en zwerftochten onderneem.”

„Aha,” gromde Douglas. „Je voorgd is net zoo'n oude vrouw als die bemoeial van een predikantsvrouw en zij zullen er te zamen wel in slagen om van jou ook een oude vrouw te maken. Ik heb nog nooit in mijn leven zulken onzin gehoord.” Na deze heftige woorden bleef hij enkele seconden zwijgend voor zich uit staren.

„Geef je niet een beetje om mij, Diana?” riep hij plotseling uit en hij greep, tot mijn groote verwondering en ontsteltenis, mijn hand zóó stevig vast, dat het mij pijn deed.

Ik rukte mijn hand los en stampvoette. Misschien was er op dat moment nog geen voldoende reden om zoo driftig te stampvoeten, doch zijn woorden, zijn gelaatsuitdrukking en de onverklaarbare angst van mijzelf hadden mij in een prikkelbaren toestand gebracht.

„Ik wou maar, dat je ophield met dien onzin uit te kramen,” riep ik ongeduldig uit. „Ik kan het niet verdragen, op een dergelijke wijze door jou te worden toegesproken. Als je gewoon verstandig praat, mag ik je wel lijden — doch als je blijft voortgaan met van die onzinnige dingen tegen mij te zeggen, haat ik je bijna.”

„Wat zeg je daar,” riep Douglas woedend uit, „durf je nog nuffig te zijn ook? Een en ander schijnt voor jou aanleiding te zijn geweest om je iets te gaan verbeelden.”

In het eerst drong de brutaliteit van zijn woorden niet tot mij door, doch toen dit wel het geval was, steeg het bloed mij naar de wangen.

„Ik verbeeld mij niets,” beet ik terug, „en je hebt niet het minste recht om op een dergelijke wijze tot mij te spreken. Ik ben een heel gewoon meisje en wensch zooiets van jou niet te hooren.”

Douglas lachte ongelooft.

„Ik heb anders nog nooit zoo'n meisje als jij bent ontmoet,” zei hij. „Den eenen keer doe je aardig en vriendelijk en schijn je volkomen te begrijpen, wat iemand bezielt, en den anderen keer blaf je van je af, als iemand ook maar de minste genegenheid toont.”

„Ik wil niet, dat er genegenheid ten opzichte van mij wordt getoond,” zei ik, terwijl ik eenige passen achterwaarts deed voor mijn al te opgewonden vriend. „Van genegenheid en teederheid moet ik juist het minste hebben. Ik word er zoo akelig van.” Dezen laatsten zin sprak ik met zooveel nadruk uit, dat Douglas er zeer verwonderd over scheen te zijn. Hij keek mij tenminste met groote oogen aan en zei opgewonden:

„Wat jij voor iemand bent, is mij een raadsel. Je bent in staat, iemand tot het uiterste te drijven. Je moet begrijpen: als je kijkt zooals — zooals nu,” barstte hij uit, „maak je een man waanzinnig.”

„Ik weet niet, wat je bedoelt,” zei ik aarzeland, want zijn hartstochtelijke woorden en glinsterende oogen vervulden mij met grooten angst. „Alleen zou ik wel graag willen, dat je nu wegging. Mr. Mordaunt heeft mij gevraagd, niet verder met je om te gaan, en ik geloof, dat de manier, waarop wij beiden hier praten, evenmin zijn goedkeuring zal kunnen wegdragen.”

„Houd in vredesnaam op met voortdurend den

naam van dien man te noemen,” riep hij uit, plotseling eenige stappen naar voren doende, terwijl hij mij bij de schouders greep en zijn hoofd naar mij toeboog. „Ik zeg je, dat ik dien vent haat. Ik haat hem en heb hem door.”

„Wat bedoel je met dat „ik heb hem door?” vroeg ik, terwijl ik tevergeefs probeerde uit zijn greep los te komen. „Mr. Mordaunt is zoo oprecht als iemand slechts zijn kan en hij is er de man niet naar om op slinksche wijze iets te doen — indien je dat tenminste bedoelt met je „ik heb hem door.”

Douglas lachte mij brutaalweg uit.

„Op slinksche wijze? Denk je van niet?” zei hij. „Nu ik kan je wel zeggen, dat het er hem om te doen is een respectabelen jongen man zoo ver mogelijk verwijderd te houden, teneinde zich zonder moeite je geld te kunnen toeëigenen. Ik heb dien kerel nooit vertrouwd.”

De kleur op mijn gelaat verdween. Ik werd bleek van verontwaardiging en kon in het eerst geen woord uitbrengen. Toen wist ik mij met een krachtigen ruk wederom van Douglas' greep te bevrijden en woedend riep ik uit:

„Hoe durf je zooiets te zeggen? Hoe durf je Mr. Mordaunt op een dergelijke wijze te beschuldigen? Hij was een vriend van mijn vader; het zal niet bij hem opkomen mij te bedriegen. Bovendien bezit ik zoo goed als niets.”

„Daar ben ik niet zoo geheel zeker van,” antwoordde Douglas langzaam op sarcastischen toon en met een eigenaardigen glimlach om zijn lippen, „ik zeg je, dat ik mijn vermoedens heb.”

Ik geloof ook niet, dat hij een vriend van je vader was. Dat heele gevalletje is niets anders dan een doorgestoken kaart.”

Hoewel de angst mij de keel bijna dichtsnoerde, was ik in staat mijzelf toch in zooverre te overwinnen, dat ik zei:

„Ik begrijp ook niet, wat je bedoelt met een doorgestoken kaart. Mr. Mordaunt was een vriend van mijn vader en is nu mijn voorgd. Ik zal alleen datgene doen, wat hij van mij verlangt. En jou wil ik liever nooit meer zien, zoodat je geen moeite meer behoeft te doen mij te ontmoeten. Ik haat je — ik haat je.”

„Jij brutale, kleine kat,” was zijn vreemd antwoord tusschen opgegeklemde tanden. „Er zal een dag komen, waarop ik je zal leeren mij niet te haten; een dag, waarop ik je zal leeren iets om mij te geven — heb je begrepen? Weet je dan niet, dat ik gek op je ben?”

„Neen,” zei ik zenuwachtig, terwijl ik tevergeefs trachtte een gelegenheid te vinden om hem voorbij te komen. Bevreesd zag ik in zijn vertrokken gelaat met de glinsterende oogen. „Laat mij gaan. Je — je maakt mij bang.”

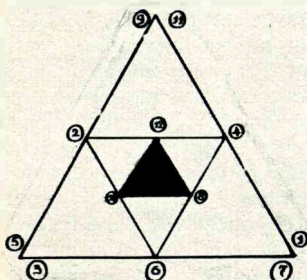
„O ja, maak ik je bang? Jou bang maken — terwijl ik je liefheb,” en in een ondeelbaar oogenblik had hij zijn armen om mij heen geslagen en hield mij zóó stevig vast, dat al mijn pogingen om los te komen mislukten. „Kun je begrijpen, dat ik je liefheb?” herhaalde hij, zijn gelaat dicht bij het mijne. Tevens had hij onder het spreken van deze woorden eenige brandende kussen op mijn wangen gedrukt. Er werd in mij een gevoel van afkeer en minachting gewekt.

Hoe het mij gelukte, is mij tot op den huidigen dag een raadsel gebleven, doch ik slaagde er in, een van mijn handen te bevrijden en hiermee gaf ik het gelaat, dat zich over mij had gebogen, een hevigen slag.

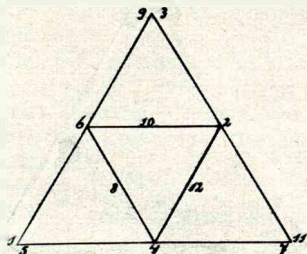
De uitslag van de Prijsvraag uit het Boek: „Een Meisje uit Duizenden”

Gevolg gevende aan het verzoek van de Administratie der „Hollandische Bibliotheek”, publiceeren wij hier den uitslag van de „cijferprijsvraag” voorkomende in den roman „Een meisje uit duizenden”.

De juiste oplossing ziet er aldus uit:

Evenwel zijn er nog andere goede oplossingen mogelijk, b.v.

Wij hebben allen, die, op welke wijze dan ook, een goede oplossing hebben ingezonden, een kans gegeven. Het lot heeft als prijswinnaars aangewezen de volgende dames en heeren:

M. v. d. ESSCHERT, ORANJESTRAAT 2, APELDOORN, wien de **Hoofdprijs, een Wand-boekenrek,**

ten deel valt, en Th. Toorens, Cliviastraat 12, Zwolle; R. v. d. Veer, Dunklerstraat 16, Den Haag; G. Verheijden, Plankstraat 7, Maastricht; J. Almekinders p/a Dr. A. Danker, Sandestraat B 96, Ierseke; H. Koppenberg, Jan Evertsenstraat 115 III, Amsterdam (W.); Mej. B. Hurkmans, Kleiweg, Oosterhout (N.B.); L. de Voogd, St. Radboudstraat 15, Amersfoort; Mej. D. de Groot, Albrechtsweg 58, Hengelo (O.); F. Pestman, v. Rooyenstraat 127, Hoogezand (Gr.); T. Kemper, Patrimonium A 621, Eibergen (Gld.); Mej. J. Asselman, Doolhof 20, Den Helder; M. den Braber, v. Egmondskade 44, Zuilen (U.); C. Buzink, Ploegstraat 171, Ginneken (N.-Br.); J. Hobbel, Zandpad 232 B, Middelharnis; J. Nieskens, Nieuwstraat, Neeritter (L.); Mej. E. Meijer, Koninginnelaan 23, Groningen; C. Jonker, Anreperstraat 10, Assen (Dr.); A. v. Dijken, Gemeentehuis, Herveld; G. Westra, Noordkade 78, Drachten; G. de Jong, Lombokstraat 22, Leeuwarden, die allen een geldprijs, zijnde f 2.50, als prijs ontvangen.

De prijzen worden dezer dagen aan de bovenstaande adressen toegezonden.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Te Saluce in Zuid-Amerika arriveert een klein gezelschap Engelschen, bestaande uit de heeren Paul Glen, Bevis Probyn, de dames Jennifer Daun en Liliás Seyler. Zij voeren een groote hoeveelheid goud met zich mede, waarop de roofzuchtige bevolking loert. Het gezelschap scheept zich in aan boord van de Evelyn Hope, welke onder bevel van den wakkeren kapitein Sondes staat. Rooverbenden onder aanvoering van Pascobas en Cipriano probeeren het schip te bemeeisteren. Dank zij het krachtige optreden van Sondes wordt dit verhindert en men kiest zee naar Fogasta. Daar wil men een halfbroer van Jennifer, Ronald Buckingham, uit de gevangenis bevrijden. Evenwel wordt het schip door Pascobas opnieuw achtervolgd. Met groote moeite ontsnapt men uit de haven naar volle zee. Daar begint de achtervolging opnieuw. De Evelyn Hope weet echter in een kreek te ontsnappen. Door een groot waagstuk uit te halen kreukt het aan Sondes en Jennifer de machines van hun achtervolgers onklaar te maken. Tusschen den kapitein en miss Daun groeit een wederzijdsche genegenheid, tot woede van Liliás Seyler. Zij weet dat de halfbroer van Jennifer dezelfde is als Ralph Felton, de grootste vijand van Martin Sondes, en laat zich dat in den loop van een gesprek ontvallen. Na langen zelfstrijd besluit Sondes den tocht terwille van Jennifer voort te zetten. Na in Fogasta aangekomen te zijn, blijkt dat Buckingham naar het binnenland is vervoerd, waar hij in het stadje Senzala wordt gevangen gehouden. Dwars door de wildernis trekt men daarheen, het schip achterlatend. Sondes en Paul Glen slagen er in tot Felton door te dringen en hem te bevrijden. Door lage listen weet Buckingham—Felton het vertrouwen van Jennifer in Sondes te ondermijnen. Sondes verlaat het gezelschap, dat in groote moeilijkheden met de Indianen geraakt, die slecht door Felton zijn behandeld. Felton steelt het geld en verlaat met Liliás de overigen, hen in ellende achterlatend. De Indianen belegeren het huis waarin men zich heeft verscholen. Plotseling duiken Cipriano en Pascobas weer op om zich meester te maken van de bezittingen van het gezelschap; de Indianen hebben intusschen Felton achterhaald en hem en Liliás in bewustelozen toestand op een eiland achtergelaten.

gedaante. Hij klaagde en kreunde, en verweet Liliás op de meest lafhartige wijze alles wat er had plaats gevonden. Er had zich een kans op redding voorgedaan. Er was een groote holle boomstam aangespoeld, die zeer goed als kano had kunnen dienen. Er was echter slechts plaats voor twee personen, of voor één persoon en de pakken met geld. Toen Liliás even een onderzoek had ingesteld op het kleine eiland en zich aan de andere zijde bevond, had Ralph getracht alleen met het geld weg te komen. Een plotselinge terugkeer van Liliás op de plaats, waar zij kampeerden, had dit kunnen voorkomen, doch door een onhandigheid, veroorzaakt door schrik van Felton, was de holle boomstam weggedreven, zoodat elke mogelijkheid om te ontsnappen verkeken was. In zijn woede had hij zijn revolver op haar gericht, doch krachtig als zij was, had zij hem door een fikschen slag tegen zijn pols ontwapend en zij hield hem nu voortdurend met zijn eigen wapen in bedwang. Deze handelwijze had haar met een fellen afkeer van den man vervuld en al hetgeen vroeger had plaats gevonden ook in een geheel ander licht voor haar doen verschijnen. Haar minachting werd nog grooter, toen zij bemerkte, hoe hij tegenover haar als vrouw een grooten angst aan den dag legde en immer vreesde, dat zij hem neer zou schieten.

Zooals Bevis rees had verondersteld, bereikten Cipriano en zijn gezellen het eiland tegen zonsopgang. Eerst ervoer Liliás, eveneens Jennifer in het tempelgebouwtje, een trilling van hoop. Ralph veronderstelde, dat het gewone reizigers waren en hij begon ondanks zijn angst Liliás te waarschuwen omzichtig te handelen en niet over het geld te reppen.

Doch weldra antwoordde zij hem met openlijke minachting: „Ik wou, dat je maar ophield met je gezeur. Er bestaat weer gelegenheid voor je om eens flink te beven. Het is Cipriano met zijn volgelingen.”

Hij sprong op, trillend van angst als een vervolgd dier.

„Zij mogen ons niet zien. Gonzala zal bij hen zijn,” jammerde hij. „Wij moeten zien weg te komen.”

„Dat gaat nu eenmaal niet,” zei Liliás. Zij wierp hem een van de revolvers toe. „Je zult moeten vechten.”

Hij schrok terug.

„Er zijn er te veel,” jammerde hij verder. „Veel te veel.”

Hij wendde zich om, als wilde hij vluchten.

„Blijf staan en beweeg je niet,” gebod Liliás. „Ik heb nu genoeg van je gehuil. Denk er om, dat mijn revolver op je gericht is.” Zij verhief haar

stem, zoodat zij in de kano's kon worden vernomen. „Senhor Cipriano!”

„Senhorita”, klonk Cipriano's stem terug. „Is u het? Ik ben overtuigd, dat ik voor uw bevrijding mag zorg dragen.”

„Ja, ik ben hier,” zei Liliás grimmig, „en mijn revolver is op u gericht. Ik denk wel, dat één enkel schot u reeds zou raken — indien dit noodig zou blijken. Het zal niet noodig zijn, indien u mij een gunst toestaat.”

„Dames hebben slechts te gebieden en Cipriano Bravo is hun gehoorzame dienaar,” antwoordde hij.

„Goed!” riep zij terug. „Wij bevinden ons hier, ik en de halfbroeder van die dame in het dorp. Het geld is eveneens nog hier. Voor mijn goedheid, dat ik u niet neerschiet, staat u ons beiden een veiligen terugtocht toe naar onze metgezellen.”

„Neen!” riep Felton met schorre stem. „Dat niet. Vraag een vrijen overtocht naar den oever.”

„Wilt u dat toestaan, senhor Cipriano?” vervolgde Liliás onverstoord.

„Het is zóó gemakkelijk, dat ik iets moeilijkers had verwacht, schoone dame.”

„Het is alles wat ik vraag. Geef u mij uw woord als cavaliero?”

„Dus u naar uw metgezellen in het Indianendorp terugvoeren — niet meer?”

„Neen — dat is alles.”

„Dan is het toegestaan, senhorita.”

Op een teeken van Liliás legden de kano's aan en enkele bandieten sprongen aan land. Ralph Felton bood niet den minsten tegenstand. Hij overhandigde zijn revolver, hielp zelfs bij het inladen van het geld en gehoorzaamde kruiperig aan Cipriano's bevel, bij hem in de boot te komen. Liliás, in de andere kano, zag hem met diepen afkeer aan. Thans wist zij, wat voor een laag individu hij eigenlijk was. Haar verzoek, dat zij beiden naar hun metgezellen zouden worden teruggevoerd, was 'n vergoeding voor de anderen na haar dwaasheid om met hem mee te gaan. Indien Jennifer, Bevis en Paul moesten lijden — welnu, dan zou Ralph Felton mét hen lijden.

Het verzoek van Cipriano, dat Felton bij hem in de boot zou komen, was met voorbedachten rade geschied. Cipriano had onmiddellijk uit houding en gebaar het lafhartige karakter van Ralph doorzien, te meer daar deze reeds onmiddellijk alle mogelijke moeite deed om in de gunst van Cipriano te komen. Deze zei:

„Het is wel vreemd, dat u uw halfzuster verlaten hebt op de wijze zooals u hebt gedaan.”

„Zij was zoo koppig, senhor,” jammerde de ellendeling. „Zij talmde zoo bij de onderhandelingen met de Indianen — en dat was natuurlijk gevaarlijk.”

„Maar ik begrijp niet, dat u iemand van uw eigen bloed zoo achterlaat?”

„Dat beteekent in dit geval niet zoo heel veel, senhor. Zij is maar een halfzuster van mij en wij hielden toch al niet zooveel van elkaar. Bovendien had ik haar in geen jaren gezien — zoodat zij bijna een vreemde voor mij was.”

„Zij is anders heel aantrekkelijk — en heel mooi,” zei Cipriano weloverwogen en met nadruk.

Felton gluurde hem aan. Uit deze woorden meende hij iets te kunnen opmaken, dat hem tevens eenige hoop verschafte. Cipriano bereikte daarmee het doel, dat hij had gewenscht: dat Felton in 't bijzonder aan deze opmerking aandacht schonk.

Het gesprek, dat zich daarna ontpoon, getuigde van een lage berekening van beide zijden, waarbij Ralph Felton zich niet ontzag zijn zuster als een soort handelsartikel tot eigen voordeel aan te wenden. Al spoedig was het hem duidelijk, dat én de rijkdom én de schoonheid van Jennifer de bijzondere aandacht hadden van Cipriano. Felton vertelde hem alles omtrent de uitgestrekte bezittingen, die Jennifer in Engeland bezat, en nog vóór hij zijn verhaal had beëindigd, hijgde Cipriano van opwindend en begeerigheid.

No. 16

Ik geloof, dat ik te koppig ben geweest en bij eenig nadenken had moeten inzien, dat, indien, zooals Ralph mij vertelde, Martin Sondes mijn broer steeds had vervolgd, daar wel een gegronde reden voor zou bestaan.”

„Groote hemel!” riep Paul uit. „Had je daar maar eerder over gesproken. Ik was volkomen op de hoogte...”

„En ik eveneens, Jennifer,” viel Bevis hem in de rede, „doch eerst op den dag, toen hij ons verliet.”

„Ik wilde je voortdurend vertellen, wie Felton was,” zei Paul. „Maar — maar —”

„Maar Martin Sondes wilde het niet hebben,” vulde Jennifer aan. „Ik weet het. Zoo is hij. Hij had liever, dat ik het slechtste van hem dacht dan dat ik — een stijfhoofdige, eigenzinnig meisje — voor een ontgoocheling zou komen te staan. Ik begin hem nu te begrijpen. Maar — had hij desondanks toch maar alles verteld.”

„Zou jij hebben geluisterd, Jennifer?” vroeg Bevis Probyn.

Zij staarde voor zich uit met een kleur op de wangen.

„Je hebt gelijk, Bevis,” gaf zij toe. „Ook hij heeft mij doorzien. Ik zou niet hebben geluisterd, daar was ik te verblind voor.”

„Maar het heeft geen nut, daar nu onzen tijd mee zoek te brengen,” zei Bevis. „Wij moeten nu onzen huidige toestand onder het oog zien.”

„Ik heb hem geslagen — in het gezicht,” zei zij met een snik. „En hij was op niets anders bedacht dan op mijn veiligheid. Ik verdien dit alles volkomen.”

„Hij zal je daar niet zwaar over vallen,” kalmeerde Bevis haar. „Maar intusschen moeten wij toch zien, hoe wij uit onze netelige positie komen.”

„Ja,” zei zij. „Daarbij behoeven jullie geen zorg over mij te hebben. Als er iets plaats vindt, heb ik 't het gemakkelijkste.”

„Het gemakkelijkst!” vroeg Bevis, terwijl hij zijn wenkbrauwen verbaasd optrok.

„Ik ben niet ongewapend,” zei zij zachtjes. „Zij hebben mijn kleine revolver niet van mij afgenomen. Indien het vreeselijkste van alles zou gebeuren, dan...”

Zij staarden haar aan in volkomen begripen. Het bleek, vastberaden gelaat van Jennifer drukte uit, dat zij niet zou terugdeinzen, ingeval zij voor het allerergste zou worden gesteld.

Terwijl zij haar nog aanzagen, kwam Gonzala op hen af, gevolgd door twee gewapende mannen.

„Heeren,” zei hij, „u moet nu het gesprek met deze dame staken. U moet u thans naar een hut aan het einde van het dorp begeven.”

De twee mannen zagen hem aan met schrik om het hart. Zij hadden gedacht, dat Gonzala niet zoo streng zou optreden, en nu werden zij van elkaar gescheiden, hetgeen practisch hierop neerkwam, dat van ontsnappen geen sprake meer kon zijn. Jennifer achterlaten — dat nooit. Gonzala glimlachte beleefd doch onverstoord.

„Het is niet prettig voor iemand van mijn aard om te schieten — of liever om opdracht te geven twee ongewapende mannen neer te schieten,” deelde hij kalm mee. „Ik verzoek u dan ook vriendelijk alle mogelijke medewerking te verleenen, opdat ik niet tot een dergelijke onprettige daad word gedwongen.”

Hij keek hen nog even aan en wendde zich toen om, ten einde hen voor te gaan naar de hut, die als gevangenis moest dienen.

XXIII. DE TERUGKEER VAN RALPH EN LILIÁS.

De ijdelheid en de opstandige geest, vooral na het voorval met Martin, die oorzaak waren geweest dat Liliás zich met de onfaire handelwijze van Felton had kunnen vereenigen, hadden haar een groote ontzuivering bezorgd.

Toen zij na eenige uren van bewusteloosheid weer bij kennis kwamen en constateerden, hoe de Indianen hen geheel alleen op het eiland hadden achtergelaten, onthulde Felton zich in zijn volle

Het gesprek werd verder op fluisterenden toon gevoerd om te voorkomen, dat de overige in de kano zittende Dago's er mogelijk iets van zouden verstaan. Zij kwamen tot overeenstemming, dat Felton als de eenige mannelijke bloedverwant en daardoor als hoofd der familie volgens de Zuid-Amerikaansche wet zijn toestemming tot het huwelijk kon geven, waardoor Cipriano, ook weer op grond van die wet, eveneens in het bezit zou komen van de onmetelijke rijkdommen, die Felton hem had afgeschilderd. Ralph wist niet eens of volgens de Engelsche wet Cipriano zijn rechten zou kunnen uitoefenen, doch in zijn angst om er zelf niet het leven bij in te schieten, stelde hij den bandiet in dit opzicht volkomen gerust, zich niet ontziende Jennifer daar volkomen aan op te offeren.

„Ik ben van meening,” zei Cipriano ten slotte tevredengesteld, „dat onze wet heel wat beter is dan die, welke men bijvoorbeeld in Engeland vindt. Men heeft niet zooveel moeilijkheden en...”

„Dat is waar,” viel Felton hem in de rede. „Maar daarvoor is toch mijn toestemming noodig en...”

„Ik ben er volkomen van overtuigd, dat geen haar op uw hoofd er aan zal denken eenig bedenken te opperen, waar in dit geval sprake is van een zoo edelmoedig echtgenoot,” glimlachte Cipriano, terwijl hij zijn wreeden blik op hem vestigde. „Ik stap over het bezwaar heen, dat zij een minder gunstig bekend staand bloedverwant heeft.”

„Natuurlijk,” stamelde Felton, „dat wordt ook op prijs gesteld. Maar — eh — wat gebeurt er nu met mij?”

„Ik zal trachten,” antwoordde Cipriano goedig, „u een langer leven toe te bedeelen, dan de huidige omstandigheden schijnen te garandeeren.” Felton schrok terug.

„U begrijpt, waarom ik daar straks bij mijn aankomst op het eiland onmiddellijk een dergelijke

lankmoedigheid aan den dag legde,” vervolgde Cipriano onverstoorbaar. „Ik zei bij mijzelf: ten slotte is hij h a a r broer. Ik kan hem niet neerschieten — nu!”

„Nu!” hijde Felton.

„En wat betreft de toekomst,” vervolgde de bandiet droomerig, „u zult moeten erkennen, dat wij dit aan de liefde moeten overlaten. De hand van een verbitterden minnaar vliegt spoedig naar de revolver, dat weet u zelf ook wel.”

„Ja — ja,” was alles wat Felton kon uitbrengen, en hij verviel in diep stilzwijgen. Toen zij het dorp naderden, merkte hij op: „Ten slotte zal ik toch een zwager van u worden.”

„Geen gewone zwager,” verbeterde Cipriano zeer correct. „En een dief bovendien. Doch ik geef toe, dat zelfs een geringe bloedverwantschap met Cipriano Bravo voordeelig kan zijn. Ik ben niet thuis in allerlei wettelijke bepalingen en houd rekening met het nut, dat iemand voor mij kan opleveren.”

Zij zagen elkaar wederom aan en Felton begreep, dat, indien hij niet onvoorwaardelijk volbracht wat Cipriano van hem eischte, deze niet zou aarzelen zijn leven te nemen.

Jennifer's hut lag in de nabijheid van de landingsplaats en daar de wanden vol kieren waren, kon zij alles zien en hooren wat er gebeurde, toen Cipriano terugkeerde.

Zij zag de Dago's dicht bij elkaar staan en het viel haar onmiddellijk op, hoe Ralph Felton op vrij vertrouwelijken voet met Cipriano scheen te zijn. Zij was er van overtuigd, dat deze in zeker opzicht reeds een bondgenootschap met den bandiet had gesloten om zich zooveel mogelijk veilig te stellen. Felton had een houding, die meer dan lafhartig was. Zelfs te midden van al de Dago's

vormde hij een opvallende, minachtingwekkende verschijning. Thans was het haar een volkomen raadsel, hoe zij in dezen man vertrouwen had kunnen stellen en hiervoor Martin Sondes de behandeling had doen ondergaan, die zij hem had gegeven. O, als zij hem slechts kon toonen, welk een diep berouw zij had, hoe zij eigenlijk diep in haar ziel hem steeds had vertrouwd — hem liefhad.

Haar gedachten werden verstoord door een plotselinge verandering in den rustigen toon, waarop tot dusverre door de Dago's was gesproken. Gonzala drong zich naar voren tusschen de Dago's. Hij kwam echter niet op Cipriano af, doch keek naar Felton; zijn gelaat vertoonde de uitdrukking van een roofdier, dat lang een prooi heeft achterna-gezeten en haar eindelijk heeft gevangen.

Felton zag hem niet eerder, dan toen hij vlak bij hem was en met een stem, ziedend van toorn, zei: „Zoo, Smidt, ben jij hier!”

Op het geluid van Gonzala's stem keek Felton bliksemsnel op en hij scheen ineen te krimpen van angst en afgrijzen, toen hij zag, wie hem aansprak. Toen trachtte hij achteruit te loopen, doch Gonzala's vuist schoot uit en Felton werd tegen den bodem geslagen.

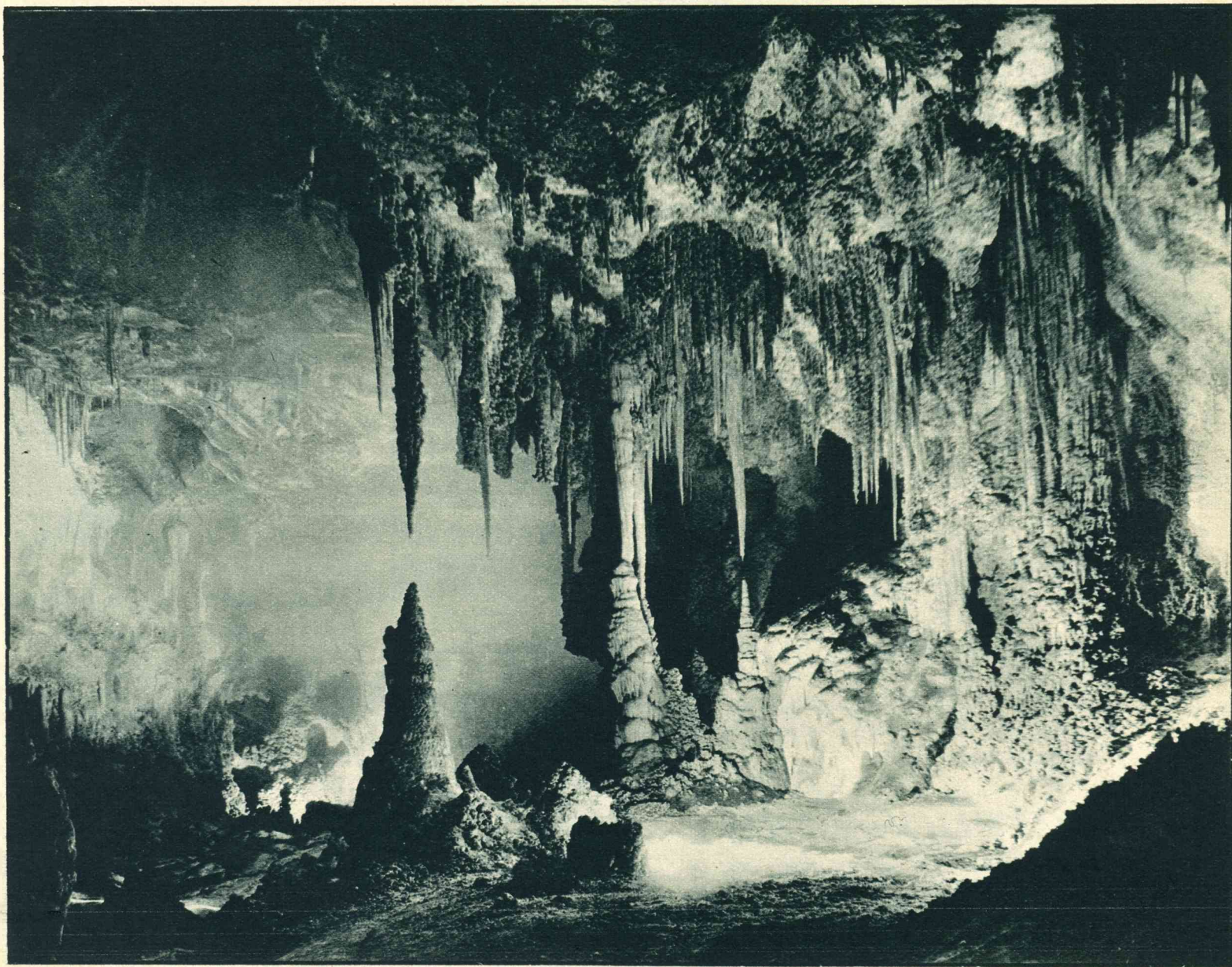
Jennifer schrok van den slag. De Dago's gingen eenige passen achteruit in de hoop, dat Felton zou opstaan om het gevecht te vervolgen. Alleen Cipriano bleef staan en keek naar zijn bondgenoot. Met niet al te veel zelfbeheersching vroeg hij:

„Wat doe je, Gonzala?”

„Ik ben je eeuwig dankbaarheid verschuldigd, Cipriano!” zei hij met een korten lach. „Je hebt mij den man in handen gespeeld, naar wien ik al jaren lang heb gezocht om hem te kunnen doden!”

„Zoo — en waarom?”

Het was wederom een van de bekende geschiedenissen, die Felton meermalen had uitgehaald.

Een ondergronds sprookjesland. — De Carlsbad-grotten in New-Mexico, zeventienhonderdveertig voet beneden de aardoppervlakte gelegen, behooren tot de geweldigste natuurwonderen ter wereld. De oudste druipsteenformaties van deze grotten worden berekend op zestig millioen jaren.

Keelpijn

Verkoudheid dringt van buiten af Uw huis binnen.

doet de
"ronde"
door
het
huis"

De dienstbode steekt Uw kind aan.

Het kind hoest en steekt haar moeder aan.

Vader neemt de verkoudheid van moeder over en zoo doet de verkoudheid de "ronde door het huis".

Keelpijn en verkoudheid doen gewoonlijk de ronde door het huis. Ieder wacht gelaten zijn beurt af.

Geen ontkomen aan?

Natuurlijk wel! Wanneer alle huisgenooten gedurende een paar dagen Formamint gebruiken, dan zal besmetting voorkomen worden.

Formamint, immers, maakt het speeksel tot een sterk ontsmettende vloeistof, die tot in de meest verborgen hoekjes van mond en keel doordringt en daar de bacteriën, die keelpijn en andere besmettelijke ziekten veroorzaken, vernietigt. Formamint geneest zodoende niet alleen keelpijn, maar belet tevens de ontwikkeling van ingeademde ziektekiemen. Daarom is het noodig al de huisgenooten van tijd tot tijd Formamint te geven.

Dan zult gij besmetting voorkomen.

Koop nog vandaag een flesje Formamint teneinde het dadelijk bij de hand te hebben zodra de onvermijdelijke "winterverkoudheid" haar intrede in Uw huis dreigt te doen. Neem ook steeds een

tabletje daar, waar de kans op besmetting groot is, zooals in trams, autobussen, enz. Formamint is geheel onschadelijk en kan zonder bezwaar aan kinderen worden gegeven.

FORMAMINT in alle Apoth. en Drog. à fl. 1.- p. flesch.

De belangrijkheid van het zout—

Op Uw Tafel

De keurige zoutstrooier op Uw prachtig gedekte tafel kan een bewijs van smaak zijn—althans wanneer zij gevuld is met het zuiverste zout in de wereld—droog—fijn—economisch,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote busen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Zoo'n fraaie huid

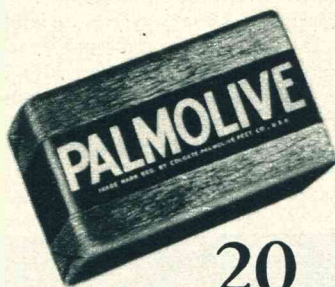

is het natuurlijk recht van iedere vrouw! Een frissche teint kan haar grootste charme zijn! Doch voor het behoud van haar jeug-

dig uiterlijk moet zij zich eenige moeite geven. De regelmatige huidmassage met het overvloedige schuim van Palmolive zeep en warm water vergt al heel weinig tijd en inspanning . . .

's Morgens en 's avonds twee minuten flink masseren (gebruik nimmer heet water); afspoelen met warm en daarna met koud water.

Bij de bereiding van Palmolive worden zeer veel olijfolie en andere cosmetische oliën gebruikt, die een bijzonder verzachtenden invloed op de huid hebben. U zult dan ook verbaasd staan over de frissche teint, die uw huid gaandeweg verkrijgt.

20
ct.

Behoudt de frissche teint der jeugd

H-32-66 AB

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

LUIERMANDEN

en WIEGEN bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Adverteeren doet verkoopen

BREUKLIJDE

Dit is C. H. SCHOLTE, die na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het PATENT LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

70 Jaar, doet eigen huishouding

Maar wordt geholpen!

"Negen jaar lang neem ik nu geregeld Kruschen Salts en ik zou het nooit meer willen missen. Ik neem altijd een derde van een theelepel in een kop water, zoo warm als ik het drinken kan. Ik weet nu niet meer wat ongesteldheid of hoofdpijn is. In April word ik 70 jaar en juist doordat ik Kruschen Salts neem ben ik in staat om mijn huishoudelijke plichten zelf waar te nemen.

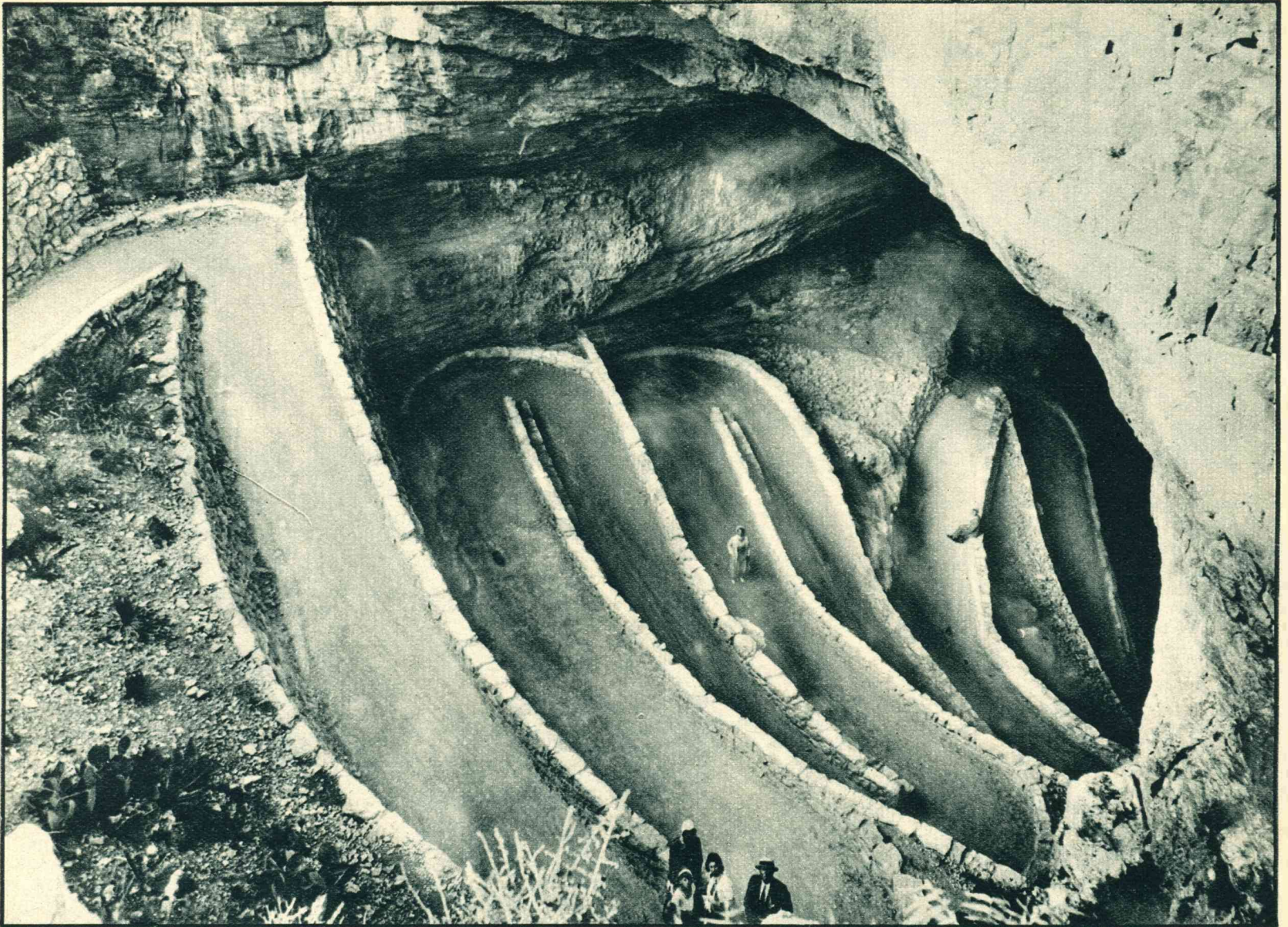
Ik heb mijn bureu alle geraden om ook Kruschen Salts te probeeren. Voordat ik met Kruschen begon, was ik altijd bij den dokter, maar nu is het niet meer noodig. Vroeger had ik altijd zware migraine en was dan niet in staat om iets te doen. Maar nu is dat alles voorbij, dank zij Kruschen Salts." (Mevr.) J. G.

zal zuiver, gezond bloed, verfrischt en vernieuwd door de zes zouten in Kruschen, door uw aderen stroommen. En het gevolg? Een einde aan alle kwalen en ongesteldheden. Geen hoofdpijn meer, geen vermoeidheid, geen neerslachtigheid, zenuwachtigheid of hardlijvigheid. In plaats van dat alles een heerlijk gevoel van algemeene frisheid en opgewektheid, een jeugdig uiterlijk, in het kort: een algeheele goede gezondheid.

Kruschen Salts

Kruschen houdt de inwendige organen in voortdurende werking, zoodat het organisme geregeld van alle verstoppende onzuiverheden gereinigd wordt. Daardoor

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f.o.90 en f.1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

Een ondergronds sprookjesland. — Dit is de kortelings aangelegde autoweg, die zigzagsgewijze in de Carlsbad-grotten van New Mexico afdaalt. Verderop bevindt zich een lift om de bezoekers naar het diepste gedeelte der aardholten te brengen. (Foto's de Cou van Erving Galloway).

Met nadruk vertelde Gonzala van een richtje, een beminde bloedverwante met geld. Natuurlijk was door Felton weer misbruik gemaakt van gastvrijheid — en liefde. Gonzala spaarde geen onderdeel van hetgeen was geschied, en allen, die het hoorden, werden, ondanks de misdadige streken, die zij zelf op hun geweten hadden, zóó woedend bij het vernemen van de lafhartigheid, dat menige hand naar revolver en mes greep. Onderwijl lag Felton onbeweeglijk op den grond, elk oogenblik den dood verwachtend. Alleen Cipriano bleef kalm. Jennifer hoorde alles. Naast hetgeen zij zelf reeds van haar bloedverwant had ondervonden, deed dit de maat overloopen, en een vreeselijke afkeer voor dien man overviel haar. Doch tevens werd zij gekweld door wroeging, als zij aan Martin Sondes dacht. Hoe moest deze man zijn getroffen door haar handelwijze, hoe moest het hem pijn hebben gedaan, dat hij, de eerlijke en moedige strijder, door haar werd vernederd tegenover een schelm, die wellicht zijns gelijke op dezen aardbodem niet vond. En dat, terwijl hij volkomen wist, wie Ralph Felton was.

Ondertusschen had Gonzala zijn verhaal beëindigd en hij besloot:

„Zoo zie je, welke reden ik heb, hem te doden.”

De Dago's uitten kreten van instemming. Er kon geen andere beslissing overblijven. Gonzala keek naar den bevenden Felton en greep naar zijn mes. Doch Cipriano raakte zijn arm aan.

„Niet zoo snel, mijn beste Gonzala.”

Gonzala staarde hem in groote verbazing aan. „Maar je zult toch zeker moeten erkennen, dat ik dezen schurk moet doden,” riep hij uit.

„Nee,” zeide Cipriano, kalm glimlachend. „Je zult hem niet doden.” Gonzala werd bloedrood. Hij greep het heft van zijn mes en trok het half uit de scheede. Toen aarzelde hij. Cipriano's revolver was op hem gericht.

„Je zult hem niet doden,” vervolgde deze. „Ik heb hem op mijn eerewoord beloofd, dat hem niets zou overkomen.”

„Een eerewoord aan een oplichter en een schurk? Je bent gek!”

„Desondanks houd ik mijn belofte. Je raakt dien man niet aan.”

„Mijn eed dan!” riep Gonzala uit. „Ik moet mijn eed houden.”

„En ik moet voor mijn belangen zorgen,” zei Cipriano. „Deze man is mij nuttig.”

„Jouw belangen — dat lafhartige individu heeft niets te maken met de belangen van wien dan ook.”

„Het is voldoende,” zei Cipriano. „Ik zeg je, dat je hem niet zult doden.”

„O neen?” spotte Gonzala. „Ik heb recht op dien man. Ik moet mijn bloedverwant wreken. Ik dood hem.”

Zij staarden elkaar één oogenblik in het gelaat, de een razend van woede, de ander met doodelijke kalmte. Plotseling boog Gonzala zich voorover met opgeheven mes. Doch voordat hij den steek kon toebrengen, had Cipriano's revolver gesproken. Gonzala richtte zich op, wankelde even en viel als een zoutzak in elkaar. Het was duidelijk, dat hij dood was. Cipriano keek naar het ontzielde lichaam en glimlachte. Toen liet hij zijn kouden, wreeden blik gaan over de mannen, die hem omringden. In dezen blik was een uitdaging en een bedreiging. De mannen schrokken er voor terug.

Cipriano glimlachte opnieuw en gaf Pascobas opdracht, aanwezig te zijn bij het uitladen van het geld. Hij schopte Felton overeind en deze volgde hem als een hond op zijn hielen naar de hut van het opperhoofd, die door Cipriano in gebruik was genomen.

Toen hij voorbij de hut ging, waarin Jennifer verbleef, hield hij even stil voor het meisje, dat het hoofd vol afgrijzen omwendde. Desniettemin nam hij met een beleefden zwaai zijn hoed af.

„U hebt gezien, hoe ik het leven van uw broer heb gered,” zei hij veelbeteekenend. „Laat u dat in mijn voordeel spreken, senhorita.”

Hij vervolgde zijn weg, zonder er eenige notitie van te nemen, hoe zij voor hem ineenkromp.

Felton volgde hem. Jennifer had haar broer niet willen aanzien en huiverend trok zij zich terug in den versten hoek van haar verblijf.

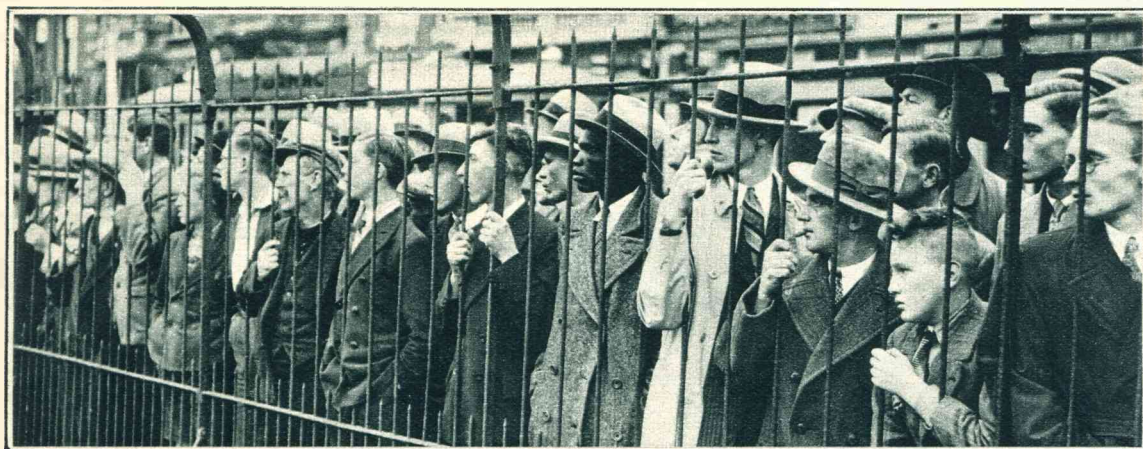
Doch weldra begon zij in te zien, dat het thans niet de tijd was om bij de pakken neer te zitten. Haar angst moest zij overwinnen. Er moest iets worden gedaan. Langzaam begon zij haar zenuwen meester te worden en zij meende eens te moeten zien, hoe het met de bewaking stond. Na den dood van Gonzala was de discipline onder de Dago's veel minder geworden. De traagheid, die door het optreden van den neergeschoten hoofdman steeds was beteugeld, deed zich nu in nog veel sterkere mate gelden, en zoo was het mogelijk, dat Jennifer, zonder te worden tegengehouden, haar hut kon verlaten, het dorp doorloopen en zich naar de hut begeven, waarin zich Bevis en Paul bevonden. Wel stond er nog een wacht voor de beide hutten, doch de mannen behoeften niet eerder handelend op te treden, dan wanneer de omstandigheden dit dringend noodzakelijk maakten. De traagheid en vadsigheid hadden hen weer volkomen beet. Glen en Probyn sprongen overeind, toen zij binnenkwam, doch zij voorkwam alle vragen door een handbeweging.

„Cipriano is teruggekeerd,” zei zij zachtjes doch snel. „Hij heeft Ralph meegebracht — en — en er staat ons ongetwijfeld iets verschrikkelijks te wachten. Wij moeten zoo spoedig mogelijk zien weg te komen.”

„Bedoel je, dat wij nu een poging moeten ondernemen?” vroeg Bevis.

„Ja,” zei Jennifer. „Cipriano is op het oogenblik in de hut van het opperhoofd aan de andere zijde van het dorp, dus het is onze eenigste kans.”

De beide mannen opperden den wel de veronderstelling, dat het buitengewoon gevaarlijk zou zijn, doch toen zij op een vraag van Paul vernamen, dat Jennifer om zekere redenen een groote vrees koesterde voor Cipriano, kwamen zij direct overeen, dat met de poging tot ontsnapping geen minuut langer mocht worden gewacht. (Wordt voortgezet).

Menschen hinter Gittern. Dit plaatje doet ons denken aan bovengenoemde Ufa-film. Deze menschen achter het hek volgen echter den korfbalwedstrijd Blauw Wit—Swift op het Parkschouwburgterrein.

De korfbalwedstrijd Blauw Wit—Swift op het Parkschouwburgterrein. De korf der Blauw Witten in gevaar.

SPORT VAN ZONDAG

Gewend als we zijn aan overwinningen van de Amsterdamsche favorieten in de Meer, is het gelijke spel tegen Hilversum natuurlijk een danige tegenvaller geweest. Ajax staat nog op de tweede plaats, doch het is voor een ieder duidelijk, dit is lang niet meer de roodwitte ploeg van het vorige seizoen. Het zelfvertrouwen en de gang zijn er uit. De wijzigingen in het team zijn geen verbeteringen en eerlijk gezegd valt het haast niet aan te nemen, dat Ajax met dit team opnieuw den kampioentitel zal verwerven.

De belangstelling voor den wedstrijd tegen de groenwitte Hilversummers was nog zeer groot. Wij gelooven echter, dat ook hier de klad wel eenigszins in zal komen indien geen aantrekkelijker voetbal te zien wordt gegeven dan dit Zondag het geval was.

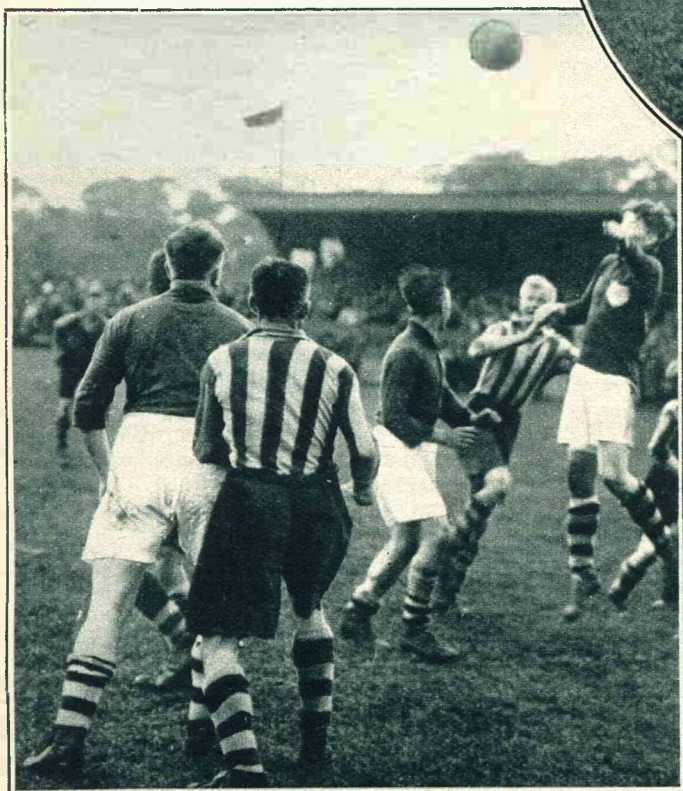
Hilversum heeft geen grootschen indruk achter-

R.C.H. heeft nog geen geluk op zijn nieuwe terrein te Heemstede. Zondag werd met 1-2 van V.S.V. verloren. Kiekje uit dezen wedstrijd. De verdediging der V.S.V.-ers in actie.

Wat de overige uitslagen betreft, valt het gelijke spel van D.F.C. tegen V.U.C. ons van de Dordtenaren tegen. Stormvogels sloeg K.F.C. en gaat nu als eenig ongeslagen elftal aan het hoofd van de afdeeling. West-Frisia klopte Haarlem en... staat er nu wat beter voor. De start der West-Friezen is overigens heel wat minder dan verleden jaar.

In de andere afdeeling was Blauw Wit vrij. De zebra's hebben nog niets van den oogst binnen.

gelaten. Na de geweldige nederlaag tegen Stormvogels hebben de groenwitten zich aardig hersteld, doch een team voor de bovenste helft van de ranglijst schijnt ons Hilversum niet. Het krachtsverschil in afdeeling II is intusschen na drie wedstrijden wel zeer miniem gebleken. Dit wijst dus op groote spanning, zoowel voor de bovenste als voor de laatste plaats. Een prominente ploeg voor den kampioentitel is er niet, evenmin als een met eenige zekerheid aan te wijzen hekkensluiter.

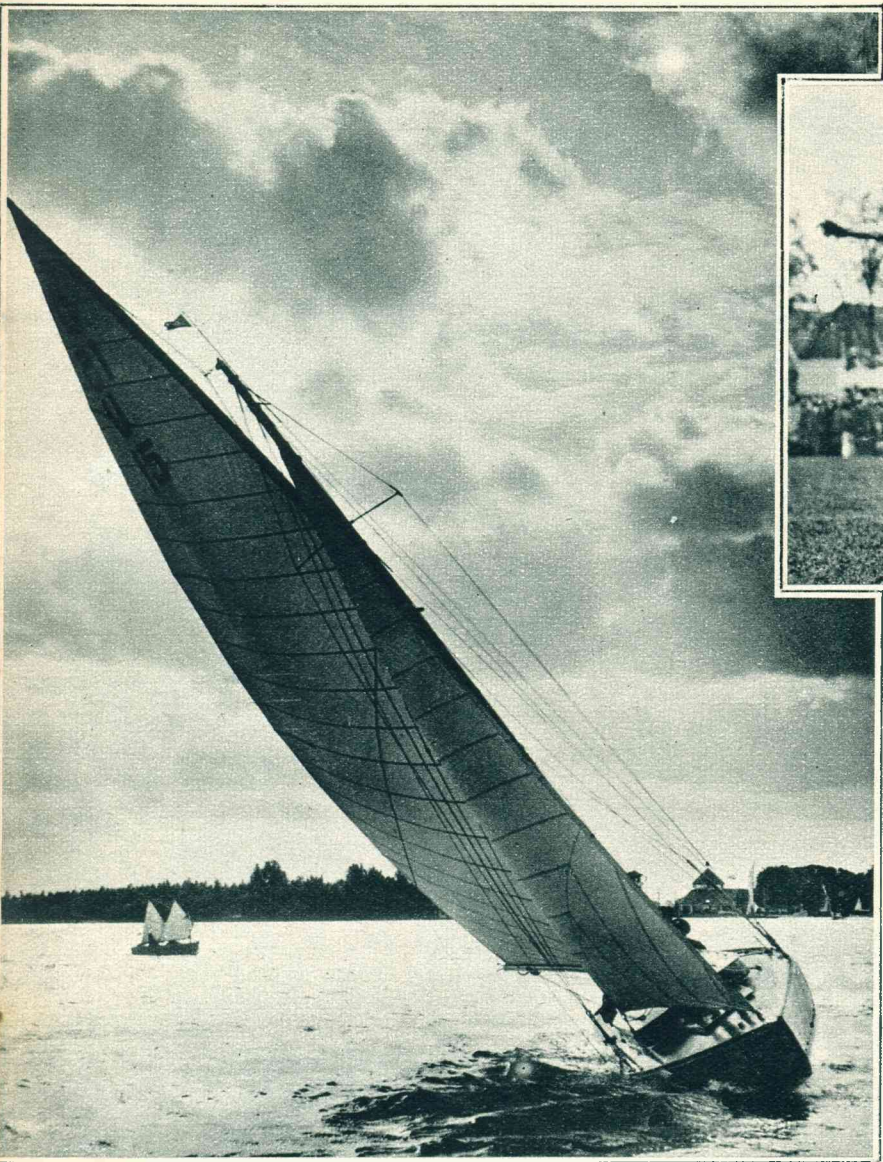
Stormvogels behaalt in IJmuiden een moeilijke 1-0 overwinning op K.F.C. Spelmoment voor 't Stormvogels-doel

Te Amsterdam werden Zondag de Noordhollandsche kampioenschappen gewichtheffen gehouden. De zwaargewicht kampioen Burger (D.O.K. Beverwijk) in actie.

E.D.O. op zijn nieuwe veld in actie. Het voormalige R.C.H.-terrein aan den Middenweg te Haarlem is Zondag door E.D.O. in gebruik genomen. Kiekje tijdens den wedstrijd E.D.O.—W.F.C. Een aanval op het Wormerveersche doel.

Z.F.C. door Feyenoord met 0-2 geklopt. Eén der talrijke aanvallen van het Rotterdamsche team, dat uitstekend spel vertoonde.

Als de najaarsche luchten dreigen... valt er voor den fotograaf vaak iets moois te maken. Lucht en water met de „Cop-pestoch”, een 45 M² klasser, op de Na-Kaagzeilwedstrijden.

rol van betekenis gaat spelen in den strijd om den kampioenstitel. D. H. C. verrast vriend en vijand. Wij wisten dat de Delftenaren een absoluut eerste klasse-„fähig” team hadden. De start is buitengewoon. Wij zijn benieuwd, hoe lang Van Nellen en zijn vrienden dit volhouden.

Van de tweede klassers in A. blijft Zeeburgia zich het best weren. De Zeeburgianen wonnen voor de derde maal in successie en daar E.D.O. een veertje aan W.F.C. moest laten, hebben de whites nu de leiding in 2 A. In drie wedstrijden kregen zij nog geen enkel doelpunt tegen zich.

De tweede klasse „derby” Zeeburgia—T.O.G. op het nieuwe terrein der „Whites”. Een afgeslagen aanval der T.O.G.-ers.

Daarmede wordt zeker Zondag a.s. een aanvang gemaakt. Tamelijk opvallend is hier het hernieuwde falen van R.C.H., dat op zijn nieuwe terrein nog niet veel laweren heeft geoogst. 't Gooi klopte A.D.O. met 1-0, hetgeen een fraaie prestatie van deze Hilversumsche ploeg kan worden genoemd.

Feijenoord en D.H.C. hebben zich tot op heden de sterksten getoond. Wat Feijenoord betreft, kan men veilig aannemen, dat dit team weer een

Ajax valt aan in den wedstrijd tegen Hilversum op Zondag j.l. Doelman Meinders ziet angstig toe hoe de bal juist over zijn doelpunt vliegt.

Ajax en Hilversum deelen de punten (2-2). Kiekje uit deze weinig fraaie match tijdens een corner op het Hilversum-doel.

D.E.C. zorgde voor een onaangename verrassing door zich met 1-6 te laten kloppen door Z.V.V. Beter deed het V.V.A., dat uit Alkmaar het eerste winstpuntje mee naar de hoofdstad nam. Men kan dus aannemen, dat daar de victorie begint??

In de andere afdeeling werd bijna uitsluitend ge-

lijk gespeeld. De groote match tusschen D.W.S. en H.F.C. eindigde onbeslist, evenals het treffen tusschen A.F.C. en B.F.C.

Daar Velox zijn blauwwitte stadgenooten klopte, kan met eenige zekerheid worden aangenomen, dat de strijd om het kampioenschap hier tusschen D.W.S., Velox en H.F.C. zal gaan.

Alphen en Baarn haalden ook al de eerste winst binnen door tegen elkaar gelijk te spelen. De Spartaan moet van de laatste plaats zeker niets hebben. Het gelijke spel in Bloemendaal is daarvan een hernieuwd bewijs.

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen
preparaat: **Anusol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodjes. Al het andere wijze men al.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

*Aardappelen kuilen: een echte
najaarsbezigheid voor den boer.*

*Najaarsvolken boren de
Hollandsche molens.*

N A J A A R

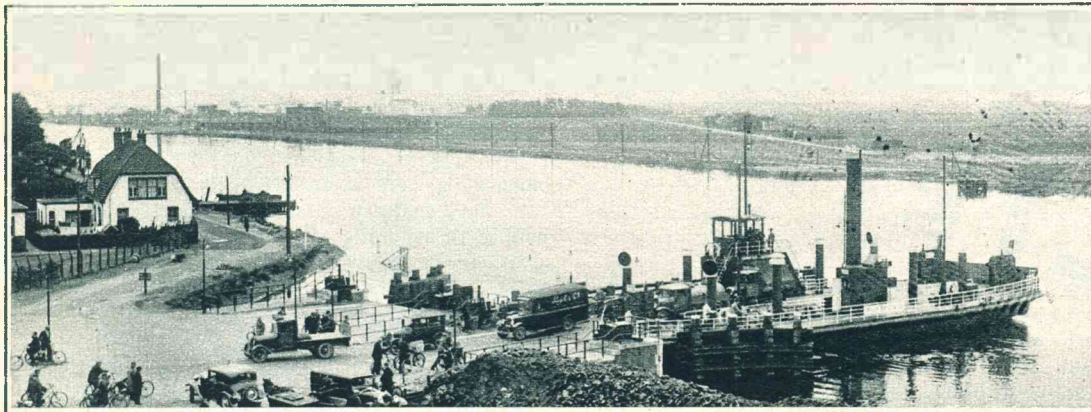
OP HET LAND

De laatste koeien grazen in de wei.

Het hooi dat in hooge mijten stond wordt nu tot vierkante blokken samengeperst.

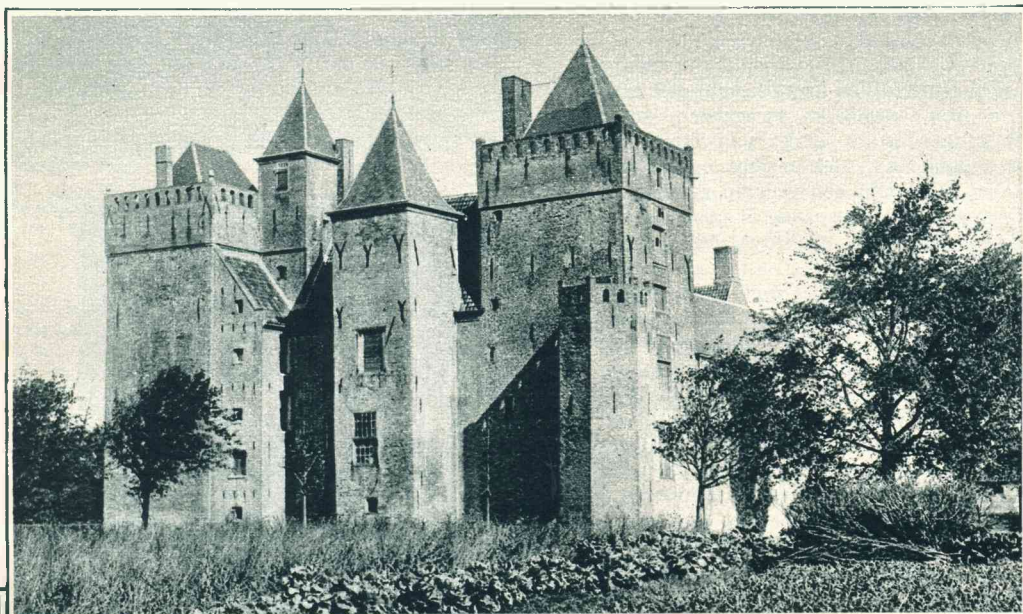

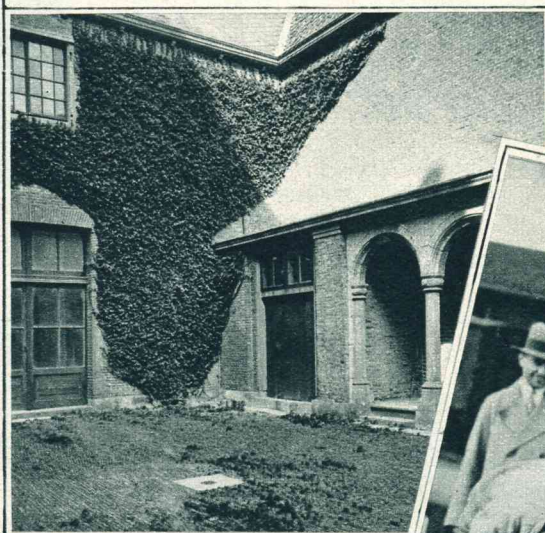
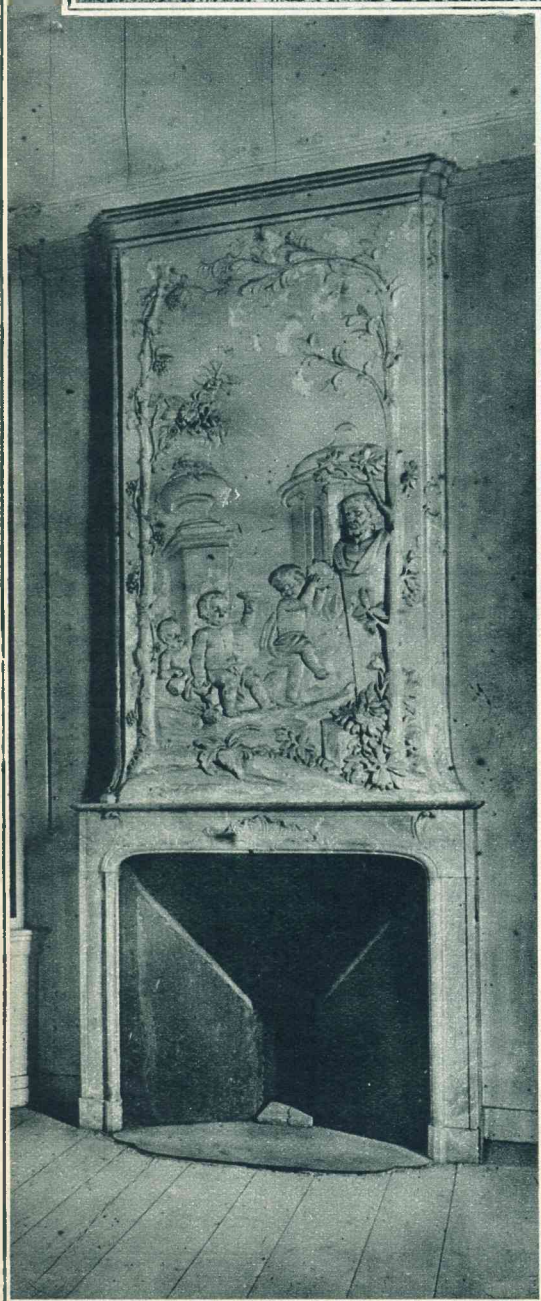
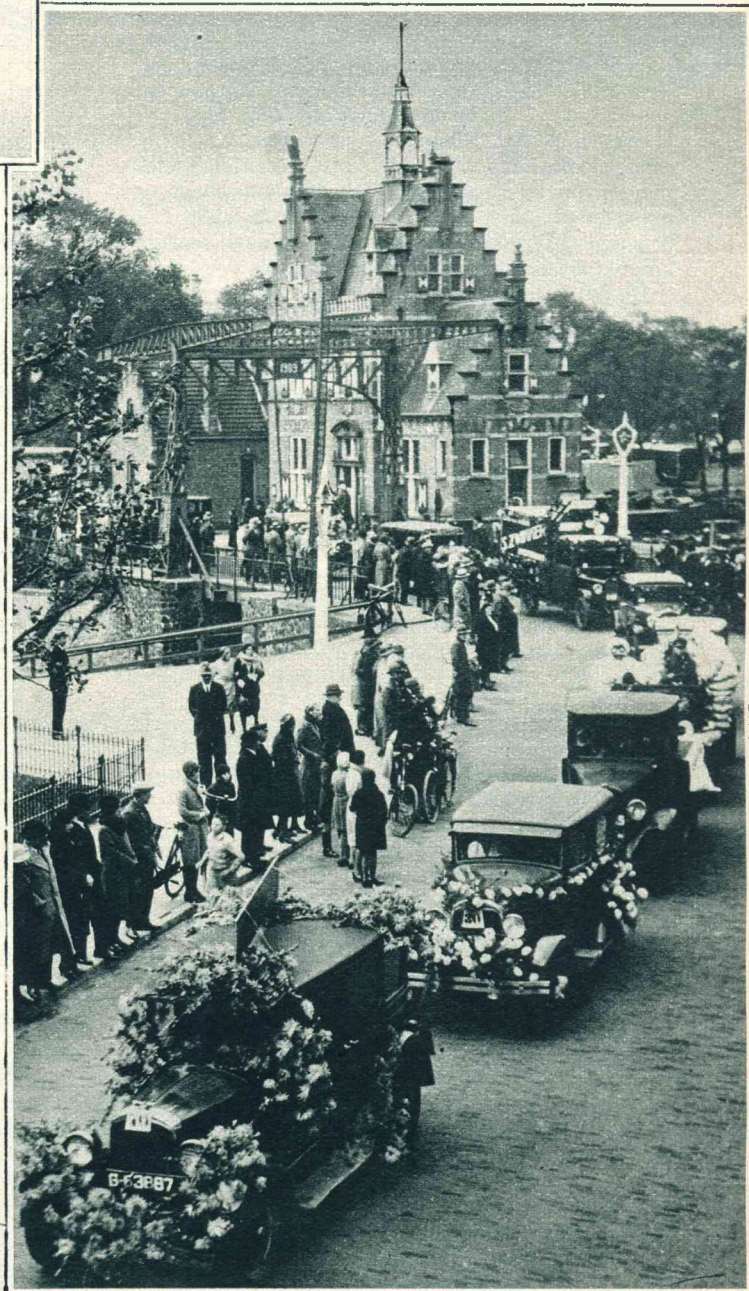
De nieuwe pont over het Noordzeekanaal bij Zaandam werd zonder officiële plechtigheid in gebruik genomen. Een belangrijke verkeersverbetering.

Maar in de stad heerschte feest. De burgerij keek met belangstelling naar een optocht van versierde auto's.

UIT DE PROVINCIE

Het slot Assumburg bij Heemskerk zal gedeeltelijk als jeugdherberg worden ingericht.

De binnenplaats.

Een fraaie schouw in een der nu nog holle zalen, waar thans spoedig de jeugd het noodige leven in zal brengen.

Uit het stationsgebouw te Aalsmeer werd de brandkast weggesleept en later vernield op een spoorlijn teruggevonden. Een bedrag van 500 gulden werd vermist.

WEIFELENDE LIEFDE

door
Atkinson Kimball

De vorst van het kleinste vorstendommetje van Europa zat op de koninklijke sofa naast de prinses van het kleinste koninkrijkje van Europa, en zij waren van elkaar gescheiden door vijftien centimeter rood fluweel. Buiten kon men de maan in den mist zien. De welriekende adem van den avond bewoog de fluweelen gordijnen aan de koninklijke vensters, en de koekoeksklok sloeg tien.

Bij dat geluid verscheen de vader van de prinses op den koninklijken drempel, zoo stipt, alsof hij deel uitmaakte van het mechaniek der klok.

De koning droeg zijn oudste kroon, die hem even makkelijk zat als een sportpetje, en hij was gekleed in zijn oudsten statie-mantel, die hem even weinig hinderde als een bad-cape; en hij had zijn oudsten scepter in de hand.

De vorst stond eerbiedig op, en de koning wees met zijn scepter naar hem.

„Jonge man,” zei de koning, maar hij zei het niet onvriendelijk, „je hebt nu al twee maanden lang iederen Woensdagavond van achten tot tien met mijn dochter op die sofa gezeten, en we zijn nog geen stap verder. Ik wil niet lastig zijn, maar tijd is tijd, wat de filosofen ook beweren.”

„Sire,” gaf de jonge vorst ten antwoord, „ik respecteer volkomen uw standpunt — maar als u 't met mij eens is, dat de liefde de hoofdzaak vormt van het heele leven, zult u ook mijn standpunt respecteren. Niets is mij aangener, dan naast uw dochter te zitten op de koninklijke sofa; en ik meen te hebben opgemerkt, dat mijn gezelschap haar niet bepaald onverdraaglijk is. Maar is dat wel liefde? Hier kan een vergissing het ongeluk van ons beider levens te weeg brengen.”

„Tuttut!” zei de koning. „De liefde komt even vaak uit het huwelijk voort als het huwelijk uit de liefde. Ik ben met haar moeder getrouwd om zuiver politieke redenen, en nu zou ik zonder haar niet kunnen leven. Er komen oogenblikken in het leven der vorsten, evenals in dat der gewone burgers, dat men zeggen moet: Daar gaat ie!”

„Ik heb al twee maanden lang mijn best gedaan om te zeggen: Daar gaat ie,” antwoordde de vorst; „maar ik heb niet gedurfd. Ik heb gewacht op een duidelijk teken. Ik zou zoo graag de proef op de liefde nemen.”

„Enfin,” zei de koning, „als je de mogelijkheden van de koninklijke sofa hebt uitgeput, zou ik je willen raden, terug te keeren naar je vorstendom. Misschien zul je daar je teken of bewijs of proef vinden. Tot zoolang zul je wel zoo goed zijn, je visites te staken.”

„Sire,” zei de vorst, „een voorstel van u is een

bevel. Vaarwel!” En wijk haar vader er bij was, voelde hij den moed om te doen, wat hij nog nooit gedaan had. Hij drukte de hand der prinses.

„En jij, dochter,” zei de koning, toen de vorst vertrokken was, „ik kan in dit geval niet alle schuld van jou afwentelen. Als beide gelieven idioten zijn, moet er een wonder gebeuren, om ze te laten trouwen. Kom, houd op met dat St. Cecilia-gezicht! Denk er om, dat je alleen bent met je vader, die al je gebreken kent, die je afgerammelt heeft, toen je klein was, en die veel zin heeft, om je nu óók af te rammelen.”

De vorst reed door het mistige maanlicht. Onder de boomen en in stille tuinen kreeg hij glimpen van menschengedaanten, steeds in tweetallen, soms zwijgend als spoken, soms zacht van stem, als vogels in de schemering. Het gezicht op die gelieven sloeg den vorst met een vreemd zoet heimwee; en als een openbaring sprong er in zijn geest een idee voor die liefdeproef, waarover hij gesproken had.

De minister-president was het met de proef van den prins niet eens; maar zijn afkeuring smolt weg, toen hij een boerenmeisje ontdekte, dat evenzeer beroemd was door haar wreedheid als door haar schoonheid. Zij had haar minnaar uit nukkigheid afgedankt, en nu de minister-president haar binnenleidde in den vorstelijsen salon, deed het hem plezier, haar verlegen te zien worden in tegenwoordigheid van den vorst, die haar echter met vorstelijke beleefdheid begroette.

„Ik heb u ontboden,” zei hij, „om u hulp te vragen in een crisis van mijn leven. Evengoed als mijn andere onderdanen zult u weten, dat ik het hof heb gemaakt aan een naburige prinses. Maar onder de roos wil ik er bijvoegen, dat ik twijfels koester aangaande mijn liefde voor haar. Toen ik laatst naar huis reed, op een mooien avond, kreeg ik het idee, dat ik mijn liefde misschien op de proef zou kunnen stellen, door mijn arm om een ander meisje heen te slaan. Als ik dat onprettig vond, zou ik zeker zijn van mijn liefde voor de prinses. Als u zoo goed wilt zijn, te gaan zitten op de vorstelijke canapé, en mij toestaat, mijn arm om u heen te slaan, en als ik dan oprijs van die zitplaats met afkeer van u in mijn hart, zal ik de gelukkigste vorst ter wereld zijn!”

Het meisje bleef stokstijf staan, maar de minister-president nam haar bij de hand, en drong haar zacht naar de vorstelijke canapé, en de vorst ging naast haar zitten. Hij sloeg den arm om haar leest, en wachtte, en hield opmerkzaam het hoofd links en rechts, als een wijnproever. Het meisje bloosde en keek schuins naar hem met haar schitterende zwarte oogen;

en toen zij bleef kijken, zag zij de vorstelijke lippen haar wang naderen. Zij kwamen, zij raakten haar wang, zij draalden even, zij werden plotseling teruggetrokken; en de vorst sprong op met 'n gebiedenden uitroep. „Leid haar weg!”

De minister-president vertrok met het meisje; en toen hij terugkwam, zag hij den vorst door

het vertrek op en neer loopen in zichtbare opwinding. De hand van den minister-president vattend riep de vorst uit: „Aanschouw in mijn den ongelukkigsten mensch op aarde! Hoe ongelooflijk het ook schijnen moge, ik vond het absoluut prettig, mijn arm om haar heen te slaan!”

De minister-president scheen zich over die bekentenissen niet te verbazen. Hij keek den prins aan met ernstigen blik. „Uwe Vorstelijke Hoogheid,” sprak hij, „uw onderdanen hebben lang uitgezien naar uw huwelijk. Iederen Woensdag, als u uit het naburige koninkrijk terugkwam, verwachtten zij de bekendmaking van de vorstelijke verlovings. Dat u nu het boerenmeisje in het paleis hebt ontboden, vatten zij niet alleen op als een teken, dat u de prinses niet bemint, maar ook als een bewijs, dat u het boerenmeisje bemint. De gedachte aan een zoo romantisch huwelijk heeft zich als een loopend vuurtje verspreid door de volksverbeelding. Ik moge het u zeggen in allen eerbied: als u niet met het boerenmeisje trouwt, en wel vanavond nog, bent u waarschijnlijk uw troon kwijt.”

„Maar ik bemin haar niet!”

„Hoe weet u dat? U hebt me net verteld, dat de opzettelijke omarming een bron van vreugde voor u was!”

„Dat bewijst nog niet, dat ik het meisje liefheb;

UIT HET LAND VAN DE RIJZENDE ZON. — Waar de ouders zelf nog de oude tradities volgen, worden de kinderen toch vaak al Europeesch gekleed en zelfs grootendeels volgens Europeesche begrippen opgevoed.

het bewijst alleen, dat ik de prinses niet liefheb.”

„Nou,” zei de minister-president, „dan weet ik raad. Ga naar de prinses. Sla uw arm om haar heen. Als die omarming een bron is van smart, is dat dan geen bewijs, dat u het boerenmeisje liefhebt?”

Het gezicht van den vorst lichtte op van gretigheid. „Ik zal de proef nemen!” riep hij uit. „Zadel den vorstelijsen klepper! Ik zal heenrijden naar de prinses!”

Over de bruine heuvelen van zijn vorstendom en door de groene valleien reed de vorst, tot de hoeven van zijn klepper kletterden op het erf van den koning. De vorst sloeg met het gevest van zijn zwaard tegen de koninklijke deur, en de bedienden werden opzij gedrongen door de koningin, die excuus vroeg voor haar verschijning. Zij had niet gedacht, dat er visite zou komen.

De vorst wees haar excuses af en betrad de hall, zeggende: „Ik wou de prinses spreken over een zaak van het grootste gewicht.” En de oude koningin repte zich heen, om zijn aankomst te melden aan haar dochter, die na een eindeloozen tijd verscheen aan den top van de koninklijke trap.

Langzaam daalde zij de trap af, stap voor stap, en majestateitelijk volgde haar de brocaten sleep, zwaar van de pareltjes. Een kroontje stond op

UIT HET LAND VAN DE RIJZENDE ZON. — Bloemen nemen een groote plaats in bij de Japansche vrouw, en Ikebana — het rangschikken der bloemen, is voor haar een kunst en een ceremonie tevens.

UIT HET LAND VAN DE RIJZENDE ZON. Door het waschgoed vochtig op planken of rekken te spannen is na het drogen het strijken overbodig.

haar voorhoofd, haar oogen tintelden, en voor de glorie van haar aanwezigheid boog de vorst zijn hoofd.

„Dierbaarste aller prinsessen,” stotterde hij, maar verder weigerde zijn tong den dienst. Hij vergat zijn vuurproef; hij wist, zonder dat hij zijn armen om de prinses behoefde te slaan, dat hij haar liefhad; en de volgende seconde lag zij aan zijn hart. De harten van den vorst en van de prinses zongen een duet van stilte, dat verstoord werd door het kraken van een traprede.

Verschrikt, alsof zij iets schandelijks gedaan hadden, sprongen zij van elkaar weg, en keken omhoog naar de plek, waar de koning stond, op hen neerziende met een lachje van stille tevredenheid.

„Zoo,” zei de koning, „je hebt de proef genomen, zie ik.”

„Ja,” zei de vorst opgewonden. „Ik heb mijn arm om een van mijn boerenmeisjes heen geslagen, en ik merkte dat ik 't prettig vond....”

De koning sloot zijn mond met zooveel nadruk, dat zijn baardje recht naar voren kwam te staan, en haastig vervolgde de vorst zijn uitleg. „Daardoor zal ik mijn troon verliezen, Ziet u, want ik kan onmogelijk met het boerinnetje trouwen. Ik heb uw dochter niets aan te bieden dan liefde — maar liefde is alles!”

De koning kwam de trap af en keek den vorst nadenkend aan.

„Ik zie, dat je mijn dochter echt liefhebt,” zei hij, „want niet één normaal mensch zou doen, zooals jij gedaan hebt. Maar voor een vader is liefde niet alles, nu de tijd zoo slecht en 't leven zoo duur is. Als je mijn dochter niet kunt onderhouden in den stijl, waaraan ze gewend is, kan ik geen toestemming geven tot het huwelijk.”

„En ik wil je onder geen voorwendsel trouwen!” riep de prinses, en ze gaf den grootsten stamp, waartoe zoo'n klein voetje in staat was. „Ik zou nog niet met je willen trouwen, al had je tien tronen! Ga weg! Trouw maar met je boerin, en sla je armen om haar heen!”

De vorst en de prinses keken elkaar aan met den haat, die alleen in een twist tusschen gelieven kan voorkomen.

„Goed, dat zal ik dan maar doen!” zei hij; en hij keerde zich om en verliet snel het paleis.

Huiswaarts reed de vorst op zijn klepper, bitter teleurgesteld. Hij zag nu in, dat de prinses hem niet waard was. Hij trachtte zich te verzoenen met de gedachte aan een huwelijkseven zonder liefde, terwille van zijn onderdanen — ongelukkig maar geduldig.

Het was buiten leeg en stil, en de vorst begreep, waarom. Al zijn onderdanen waren saamgeschoold om getuige te zijn van zijn huwelijk.

Eindelijk had 't paard met zijn ruiter de

hoofdstad van 't vorstendom bereikt, en in de straten verdrongen zich de onderdanen van den vorst, gekleed in hun beste gewaden, met bloemkransen en slingers in de ééne hand, ter eere van zijn huwelijk, maar met stokken in de andere hand, voor 't geval, dat hij weigerde, met het boerinnetje hunner keuze te trouwen. Onzeker keken zij naar hun vorst; maar zijn gelaat droeg de droeve uitdrukking van den man, die op 't punt staat te trouwen, en een gejuich steeg op.

Langzaam beklom de vorst de vorstelijke stoep. De minister-president kwam hem tegemoet, en leidde hem naar de vorstelijke vrijgezellenkamer, waar welriekende kaarsen brandden, om uit de borst van den bruidegom iedere herinnering aan vroegere liefde te verdrijven. Hij wrong zich in een middeleeuwsche wapenrusting, en op zijn hoofd drukte hij de zware kroon.

Vier gouden trompetten doorschetten den het gepraat op het volle plein; en de vorst trad naar voren op het vorstelijk bordes, met den scepter in de rechterhand, en in de buiging van zijn linkerarm den diadeem, waarmee hij aanstonds zijn landelijke bruid zou kronen. Hij naderde het middeleeuwsche symbool, een gouden juk, opgehangen boven het bruidsgestoelte.

Er kwam opschudding in een hoek van het plein. De menigte week uiteen, en daar verscheen het boerenmeisje, en haar vader en haar moeder en haar zeven broers. Zij was bleek; haar oogen waren gesloten; de schroom voor een zoo hooge bestemming had haar voeten verlamd, zoodat haar familie genoodzaakt was, haar door de menigte heen te sleepen en op het vorstelijk bordes te tillen en naast den vorst te zetten.

„Wie geeft deze vrouw?” riep de minister-president met welluidende stem.

De vader, de moeder en de zeven broers stapten met militaire stiptheid naar voren; maar vóór zij konden antwoorden, brak de verlamming, die het meisje getroffen scheen te hebben.

„Niemand kan mij geven!” De voeten, die den dienst geweigerd hadden, trappelden een roffel op het bordes. „Ik hou niet van 'm! Hij heeft zijn arm om me heen geslagen, en toen ik opstond van de vorstelijke canapé kon ik hem niet uitstaan. Ik zou hem nog niet willen trouwen, al had hij tien tronen!”

„En ik zal met hem trouwen, al heeft hij heelemaal geen troon!”

Het was een stem, die klomk als een zilveren bel. Een

vrouwengedaante snelde 't bordes op. Zij zag er moe en bleek en gehavend uit, maar liefelijk in haar onverzorgdheid, en de prinses stak haar handen uit naar den vorst, en vroeg: „Kun je mij mijn wreedheid vergeven?”

Een warmeloedgolf van het hart, een diepe vrede van den hemel deden den vorst zwijgen; maar zijn oogen spraken voor hem.

„Ik was al bang, dat ik te laat zou komen, om je huwelijk tegen te houden,” en de prinses keek naar het boerenmeisje met koninklijken toorn.

„Niets ter wereld kan ons huwelijk tegenhouden!” riep de vorst, en hij nam haar hand in de zijne.

„Ik verbied het huwelijk!”

Op het bordes verscheen plotseling de koning, gevolgd door de koningin. Hij zwaaide met zijn scepter, en herhaalde: „Ik wil geen vorst zonder troon tot schoonzoon hebben!”

Uit duizend kelen kwam de kreet: „Wij willen een bruiloft! Laat het huwelijk doorgaan!” Trouw glansde van de aangezichten der onderdanen van den vorst; en bij het aanschouwen van die trouw smolt de toorn des konings weg.

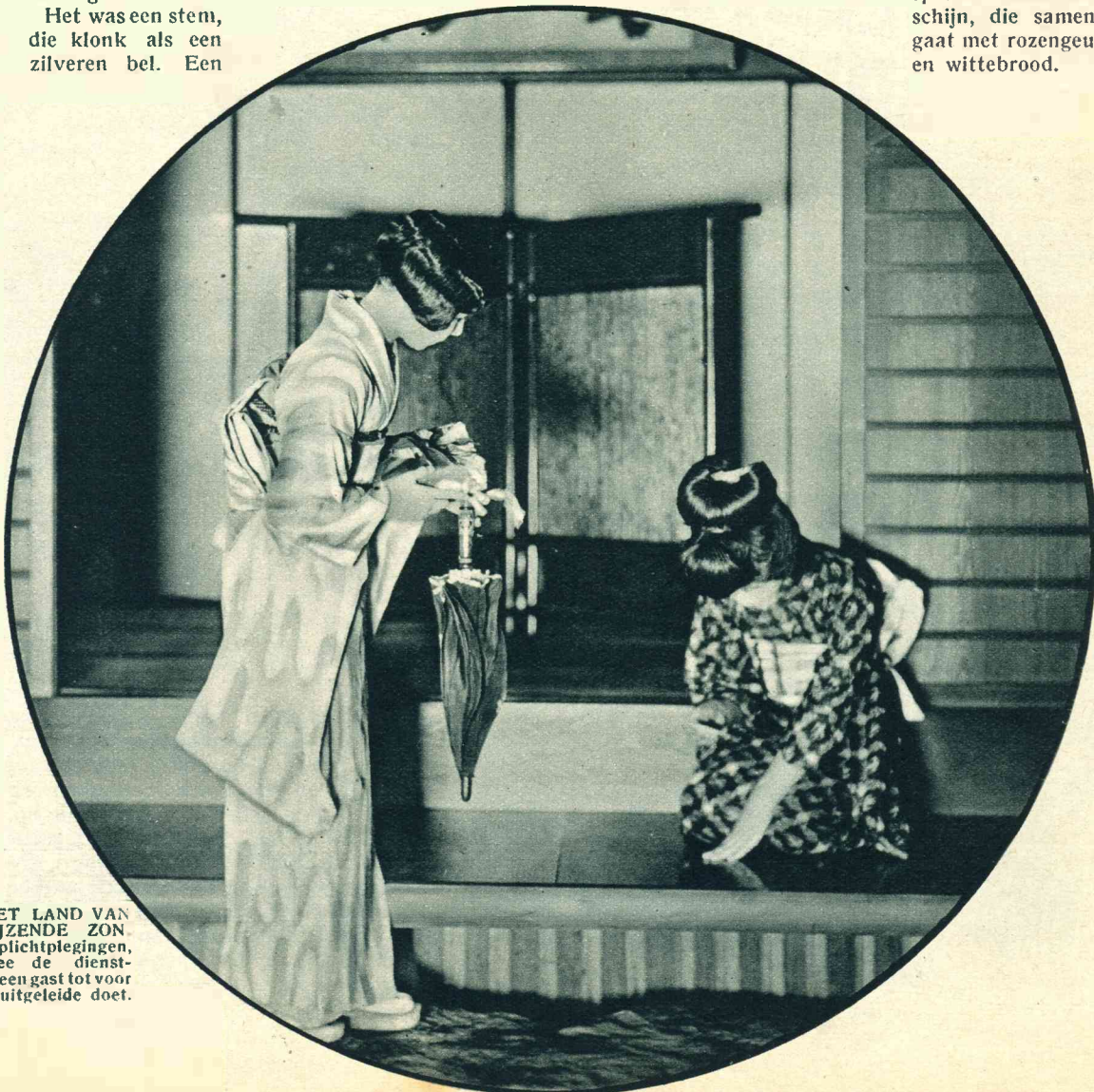
Tweeduizend oogen zagen den vorst en de prinses staan onder het gouden juk; tweeduizend ooren hoorden de krachtige stem van den minister-president zeggen: „Wie geeft deze dame?” En zij hoorden den koning antwoorden: „Ik!” Zijn roode gezicht glom en straalde.

Na de ceremonie wendde zich de vorst, in de overmaat zijner vreugde, naar het boerinnetje. „Misschien,” zei hij hoffelijk, „heb je op het moment, dat je mij verfoeide, ontdekt, dat je je vrijer liefhad; misschien is hij onder deze menigte; en het zou jammer zijn, geen gebruik te maken van de omstandigheid, dat hier alles op trouwen is ingesteld.”

Bij deze woorden baande een man zich een pad door de menigte, een iegelijk neerslaande, die hem wilde weerhouden; en het nukkigste meisje van het vorstendom begroette haar vrijer met ware nederigheid.

De koning kuste het boerinnetje; het boerinnetje kuste den vorst; de prinses kuste haar moeder; de minister-president kuste zijn eigen vrouw; iedereen kuste iedereen; en het koor van kussen op het plein klomk als het geflapper van ontelbare vlaggetjes.

De zon ging onder, de maan ging op, en verspreidde den weerschijs, die samengaat met rozengeur en wittebrood.

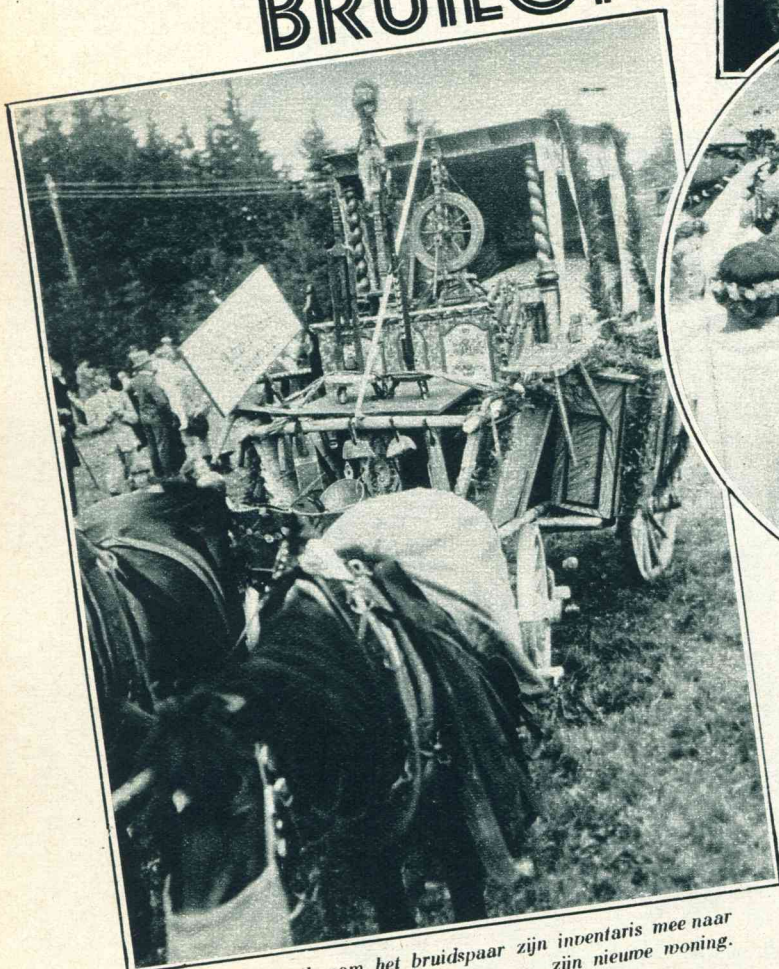

UIT HET LAND VAN DE RIJZENDE ZON. — De plichtplegingen, waarmee de dienstmaagd een gast tot voor 't huis uitgeleide doet.

De bruiloftstafel.

Aan lustige volksdansen
ontbrak het niet op het feest.

LANDELIJKE BRUILOFT

En naar oud gebruik nam het bruidspaar zijn inventaris mee naar
zijn nieuwe woning.Het bruidspaar en de
buurkindertjes, die hun
het eeregeleide gaven.De groote trommel diende
als hooge-hoedenbergplaats.

Op de weiden nabij het Silezische stadje Schreiberhau voerden de inwoners, om hun hart nog eens te kunnen ophalen aan oude gebruiken en mooie costuums, een boerenbruiloft op, zooals die in dat gedeelte van Duitschland omstreeks 1840 werd gevierd. De fotograaf maakte er verschillende aardige opnamen, die bewijzen, hoe vroolijk en hoe echt de mensen van thans zich in hun „rol van menschen van de vorige eeuw” hadden ingeleefd.

Goedkoop en !

Goedkoop:

De originele verpakking met den oranje-band van 20 tabletten kost nu inplaats van 75 cent 70 cent.

Gerieflijker:

Gerieflijker

2 tabletten zijn vanaf heden in deze bijzondere hygiënische verpakking (zakje) tegen den prijs van 10 cent verkrijgbaar. Hiermede zijn de echte, werkelijke Aspirin-tabletten voor iedereen bereikbaar geworden.

Daarom: weg met alle namaak en weg met losse tabletten!

Eischt alleen nog echte Aspirin in de originele verpakkingen.

Bent U in gewicht toegenomen?

Het kan niet te vaak gezegd worden, dat Facil-Pastilles een absoluut onschadelijk middel is, om het gewicht binnen de perken te houden. Het wordt door Duizenden gebruikt en is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Voorkomen BETER DAN GENEZEN

Bemerkt U de eerste verschijnselen van kalkgebrek in het lichaam, dan

KALPHOSIN

NEDERLANDSCH FABRIKAAT
LACT CALC EN PHOSPH CALC
KALKPREPARAAT MET GOEDE
CHOCOLADE SMAAK
GROOTE BUS (150 TABL.) f 1.-
KLEINE BUS (75 TABL.) f 0.60
VERKRIJGB. BIJ APOTHEK. EN DROGISTEN

een GRATIS PROEFFLAACON

waardoor de jeuk bedaart en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder vinden den gunstigen invloed van het D.D.D. Geneesmiddel, zoodra dit wordt aangewend. D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na een paar toepassingen zijn reeds de ondragelijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen invloed van deze geneeskrachtige vloeistof. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. kosteloos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan de D.D.D. Company, Afd. 64, Amsterdam-C, ontvangt U gratis en franco een proefflacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

Niets evenaart

D.D.D.

Niets overtreft

GENEESMIDDEL TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Zoo gemakkelijk is nu het haarwasschen door den schuimbril:

Eerst de schuimbril opent U daarbij de oogen. U kunt nu in den spiegel kijken. Alle voorwerpen in Uw omgeving blijven zichtbaar voor U. Zwartkop-Shampoo, de Shampoo met den schuimbril maakt een aangename en werkelijk zorgvuldige haarwassching mogelijk. Zwartkop-Shampoo is tevens voorzien van „Haarglans“, het naspoelbad voor kracht en schoonheid van het haar. Haarglans versterkt het weekgeworden haar weer (adstringeert het) en reinigt het van alkali (neutraliseert het). Zoo blijft het haar gezond en mooi, is gemakkelijk te friseeren en houdt de ondulatie beter.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

HERFSTZON